

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δραχμ. 50. Ἐξάμηνος 28. Τριμηνίος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγυπτίου γρόσια διατιμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῇ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυκτιδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Μαΐου 1925

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 24

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

Προϋστέρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια)

— Δὲ μπορούσῃς νὰ κάμῃ ἄλλοιως. Ἀπ' τὸν καιρὸ πού δὲν ἰδωθήκαμε, ἔκαμα μὴ βόλτα στὴν Κοχιγκίνα καὶ στὴ Σεγάλη. Ἐκεῖ στοὺς «κίτρινους», μ' ἀνέβησαν κάποτε στὴν ἡμερησία καταγῆ γιὰ μιὰ μικροδουλειά. Τότε ὁ λοχαγὸς μου μοῦ εἶπε: «Πεπίνε, θὰ σὲ προσκολληθῶ σ' ἓνα δάσκαλό νὰ σὲ μάθῃ ἀνάγνωσι, κι' ἂν σ' ἓνα ἄλλο δὲ μοῦ διαβάξεις νεράκι τὴν ἐφημερίδα, σὲ διώχνω πιά ἀπὸ τὸν ἀχρηστο. Ἀπαιτῶ νὰ πᾶς γαλόνι. Μὲ κατὰλαβες; ὁ ἀπαιτῶ!» Τί νᾶκανα λοιπὸν; Ὁ λοχαγὸς Κασσαῖν δὲ ἔδωκε κάστανα!

— Ὁ λοχαγὸς Κασσαῖν; ὁ πολυλογαγὸς μας στὸ Μπαζέγγ;

— Ὁ ἴδιος.

— Κι' ἐγὼ τὸν εἶχα πιά γιὰ σκοτωμένον ἀπὸ τότε.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Μὰ ἀνθρώποι σὰν κι' αὐτόν, δὲν πεθαίνουν ἔτσι εὐκολά. Μὲ δυὸ παλάρες καὶ τρεῖς λογιχίς, κατὰφερε νὰ γλυτώσῃ καί, μετὰ τὸν πόλεμο, νὰ τὸς πάλι στὸ λόχο, ἴδιος κι' ἀπαράλλαχτος, μὰ μ' ἓνα γαλόνι παραπάνω.

— Κι' εἶμαι τοποθετημένος στὸ λόχο του κι' ἐγὼ;

— Καὶ βέβαια, στὸ δικό μας. Σὰς περιμένει μάλιστα καὶ ἡ γάμηκε πολὺ μόλις ἀκουσε τὸ διορισμό σας στὴν ἀναφορά. Ἴσως καὶ νὰ σᾶς ζήτησε ὁ ἴδιος ἀπ' τὸ διοικητὴ. Τότε καὶ γὼ τοῦ ζήτησα ἄδεια: ὁ λοχαγὸς μου, τοῦ εἶπα, θὰ περιμένῃ ὅλα τὰ τραῖνα αὐριο, καὶ μεθαύριο ἀναιρεαστῇ, μὰ πάντα ἐγὼ θὰ σᾶς τὸν φέρω!

— Ὡστε φύλαξες βάρδια στὸ σταθμό;

— Ἀπὸ χτές, κύριε ἀνθυπολοχαγέ. Καὶ τώρα πού θὰ σᾶς πάω, — ποῖς τὴ χάρη μου!

— Ἀ, τὸν καλὸ μου τὸν Παρασόλη, τί ὁμορφὴ ἐκπληξή!.. Καὶ δὲ μὲς λές, στίς ἀποικίες—τί λένε; πότε θὰ πᾶμε;

— Γρήγορα, κύριε ἀνθυπολοχαγέ, πολὺ γρήγορα, γιατί φαίνεται πὼς ὑπάρχουν κενά. Τὸ κανονικὸ εἶναι νὰ φύγουμε σὲ δεκαοχτὼ μῆνες. Μὰ φαίνεται πὼς θὰ φύγουμε πολὺ γρηγορώτερα...

Ὁ Πεπίνος, πού εἶχε ξαναβρῇ ἔλθῃ τὴν

«Ἐσφιξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ νεοῦ ἀξιωματικοῦ». (Ἔλ. 186, στ. α').

παλιά του πολυλογία, μὰ πού ἀπὸ τότε πού πήρε τὰ γαλόνια, εἶχε ἀφίσει πολλὰς δικές του ἐκφράσεις, ἐτοιμαζόταν νὰ πάρῃ κατήφορο, ὅταν παρουσιάστηκ' ἓνας ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ 1ου Συντάγματος καί, βλέποντας τοὺς νεοφερμένους στὸ σταθμό, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος τους.

Ἦταν ὁ Μπερτέν, «ὁ παλιὸς» τοῦ Γιώργου καὶ τοῦ Τσάνερ, κι' ἐρχόταν, σύμφωνα μὲ τις παραδόσεις τοῦ Σαλιν-Σύρ, «νὰ κάμῃ τὸν πιλότο» στοὺς παλιούς νεοσυλλέκτους του.

Χάρη σ' αὐτόν, οἱ δυὸ φίλοι βρῆκαν μεγάλῃ εὐκολίᾳ στὴν ἐκπλήρωση τῶν πρώτων ὑποχρεώσεων των: παρουσιάστηκαν στοὺς συναδέλφους, ἔκαμαν ἐπισκέψεις στοὺς ἀξιωματικούς καὶ στίς κυρίες τους, διάλεξαν κατοικία.

— Καλὴν ἀντάμωση, Πεπίνε! εἶπε ὁ Γιώργος σφίγγοντας θερμὰ τὸ χέρι τοῦ λοχία. Θὰ σὲ ἰδῶ αὐριο στὸ στρατώνα, μὰ μόλις ἐγκατασταθῶ, θάρχεςαι νὰ μὲ βλέπῃς σπῆτι μου... καὶ συχνά.

— Ἀ, ὅσο γι' αὐτό, δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Ὅρεξη νᾶχετε μόνο καὶ θὰ ξαναθυμηθῶμε τὰ παλιά καὶ θὰ σᾶς φέρω καὶ τὸ μικρό μου.

— Τὸ μικρό σου! Παντρεύτηκες λοιπόν, Πεπίνε! Καὶ δὲ μοῦ τῶλεγες τόση ὥρα;

— Θὰ τὸ ἰδῇτε, ἀνθυπολοχαγέ μου. Εἶναι μιὰ ἐκπληξή.

Μὰ ὁ Γιώργος εἶχε θυμηθῇ τὸν Ἰδαν Μοχίλοφ, ὄρθιο ἀπὸ πίσω του, μὲ τις βαλίτσες στὰ χέρια.

— Στάσου, Πεπίνε, εἶπε, κάνε μου μιὰ χάρη. Ἀνάλαβε τὸ καλὸ αὐτὸ παιδί. Εἶναι νεοκαταταγμένος στρατιώτης γιὰ τὸ σύνταγμα μας. Βρὲς τὸν ἐπιλοχία καὶ πές του νὰ τὸν τοποθετήσῃ στὸ 14ο λόχο. Θὰ ἤθελα, ἂν εἶναι δυνατό, νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ κοντά μου.

— Πολὺ καλὰ, ἀνθυπολοχαγέ μου. Μείνετε ἡσυχῆς, ἐγὼ θὰ τὸν κανονίσω. Αὐριο κιάλας θὰ τὸν ἔχω ντυμένο τοῦ κουτιοῦ!

— Βάλ' τον σὲ μιὰ διμοιρία πού νὰ μὴν ἔχει πολλὰς ἀγχαρείες καὶ νᾶχη δεκανέα τῆς προκοπῆς.

— Μὴ σᾶς νοιάζει γι' αὐτό, ἀνθυπολοχαγέ μου; θὰ τὸν πάρω στὸ δικό μου τμήμα κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τὸν γυμνάσω. Δὲν τὸν θέλετε ἀργότερα γι' ἀκόλουθό σας;

— "Ακριβώς. Γι' αυτό και μόνο άλλωστε κατατάχτηκε.

— Κι' έκαμε πολύ καλά. Είναι θηρίο σωστό αυτό το παλληκάρι. Θα τον κάμω έγω πρώτης τάξεως δελφινάκι και, κει-κάτω στις άποικίες, άξίζει κάτι να χεστε τέτοιον ακόλουθο.

"Αφ' ους λοιπόν ο Γιώργος το «Μικρό Ρώσσο» (έτσι τον έλεγε ακόμα, μ' όλο που ήταν γερός και μεγαλόσωμος σαν 'Ηρακλής) στις φροντίδες του Παρασόλη και βρήκε πάλι τον Τσάνερ και τον Μπερτέν.

"Η ύποδοχή του συνταγματάρχη ήταν έπως την προμηνούσε το ευνούχο γραμμα. Ο συνταγματάρχης Μανζέν, μικρόσωμος, ζωηρός, νευρικός, έσφιξε θερμά το χέρι του νεαρού άξιωματικού.

Μα πιδ θερμή ύποδοχή του κάμε ο λοχαγός Κασαίν.

Ο Γιώργος πήγε να σκάση απ' το σφιχτό άγκάλιασμα του λοχαγού κι' είδε ότι ο άξιωματικός αυτός, που του είχε φανή τόσο ψυχρός και γαλήνιος στις μάχες του 1870, ήταν, στην ιδιωτική του ζωή, καρδιά ζεστή και γεμάτη ένθουςιασμό. Οι τρόποι του είχαν κάτι το μεσημβρινό. Είχε όμως κι' αυτό τη δικαιολογία του: ο Κασαίν ήταν απ' την Τουλούζη.

Διηγήθηκε στο Γιώργο πώς τον είχαν άφρισει για πεθαμμένο έξω απ' το Μπαζέιγ, πώς τον περιμάζεψαν και τον περιποιήθηκαν οι χωρικοί, κι' ύστερα πώς αίχμαλωτίστηκε και φυλακίστηκε στα βάθη της Πρωσίας.

"Όταν τέλειωσε ο πόλεμος, έκαμ' ένα γύρο στη Νέα-Καληδονία, έναν άλλο στη Μαρτινίκα. Μα άγαπούσε ξεχωριστά τη Σενεγάλη.

— "Εκει είναι τα σπουδαιότερα συμφέροντά μας, έλεγε στον Καρδινιάκ. Και θα προσπαθήσω να πάω, για να δω εκεί το φίλο μου λοχαγό Γκαλλωνί και το δόκτορα Μπαγιόλ.

— Πώς να κάμω, για να φύγω και γω μαζί σας, λοχαγέ μου;

— Θέλετε;

— Μ' όλη μου τη καρδιά. Και μένα ή Σενεγάλη, το Σουδάν, όλη αυτή ή μυστηριώδικη 'Αφρική με τραβά, με μαγνητίζει και όσο πιδ γρήγορα θα βρεθώ στις άποικίες, τόσο πιδ γρήγορα θα είμ' ευχαριστισμένος στο στάδιό μου. Δεν τόχω σκοπό να περάσω τη ζωή μου στο στρατώνι!

— Αυτό μ' ευχαριστεί πολύ, Καρδινιάκ. Μείνετε ήσυχος, θα τα κανονίσω με το συνταγματάρχη.

Τις πρώτες μέρες, οι δύο νεαροί άξιωματικοί άπασχολήθηκαν με τις υποχρεώσεις τους προς τους άρχηγούς και τους συναδέλφους των. Τήν έπομένη βδομάδα έγινε ή αναγνώριση κι' ή παρουσίασή τους στο σύνταγμα.

"Η μέρα αυτή είναι απ' τις άλησμό-

νητες για έναν άξιωματικό. "Η καρδιά του Γιώργου χτυπούσε δυνατά όταν βρέθηκε, με το σπαθί γυμνό, πλάι στο συνταγματάρχη του. Μπροστά του είχαν παραταχθή εκατόν πενήντα άνδρες, ο 14ος λόχος, άκίνητοι, σε στάση προσοχής, μ' «έφ' όπλου λόγχη».

Χτύπησαν οι σάλπιγγες. Ο συνταγματάρχης έλαβε το λόγο:

— "Υπαξιωματικοί, δεκαεννείς και στρατιώτες! Θ' αναγνωρίσετε τον άνθυπολοχαγό κ. Γιώργο Καρδινιάκ ως άνωτέρω σας και θα του δείξετε τυφλή υπακοή σ' ότι διατάξει, εν όνόματι της πειθαρχίας και των στρατιωτικών κανονισμών!

Και γυρίζοντας προς τον Καρδινιάκ, του σφίξε το χέρι. "Απ' την ήμέρ' αυτή, ή έξουσία του ήταν πραγματική κι' έπισημοποιημένη.

Το ίδιο βράδυ έγινε ή παρουσίασή τους στο σώμα των άξιωματικών. "Οι άξιωματικοί του συντάγματος κάθησαν στο τραπέζι, ενφ' ή στρατιωτική μουσική έπαιζε χαρούμενα κομμάτια. Ο συνταγματάρχης καθόταν στη μέση, κι' είχε τον Καρδινιάκ δεξιά του και τον Τσάνερ άριστερά. Οι περισσότεροι είχαν στα στήθη τους διάσημα κι' άστράκια, άναμνήσεις από μακρινές έκστρατείες. Στην αίθουσα, θαρρούσε κανείς πώς άνάσαινε άτμόσφαιρα άποικιακή. "Οι είχαν ταξιδέψει και πολέμησει στις τέσσερες γωνίες της γης, κι' άνάμεσά τους οι δυο νεαροί άνθυπολοχαγοί με το λευκό και σχεδόν άμυδστακό πρόσωπο, ήταν μια ζωηρή αντίθεση.

"Όταν άνοιξαν τη σαμπάνια, ο διοικητής παρουσίασε έπίσημα, σύμφωνα με τους τύπους, τους δυο άξιωματικούς κι' έλεγε δυο λόγια για τη συναδελφσύνη.

— "Η συναδελφσύνη είναι ή δύναμή μας. Είναι ή δύναμη που συγκρατεί τ' άπειρα κομμάτια του μεγάλου εικοδομήματος, του στρατού. Αυτή μάς άνακουφίζει μέσα στις δοκιμασίες του σκληρού μας επαγγέλματος, αυτή δίνει το παράδειγμα στους στρατιώτες. Αυτή μάς δίνει θάρρος κι' έλπίδα μέσα στις μακρινές άποικίες. Νεαροί συναδέλφοι, καλώς μάς ήλθατε στη μεγάλη μας οικογένεια!

"Απ' την άλλη μέρα ο Γιώργος κι' ο Τσάνερ ανέλαβαν ύπηρεσία. Πήγαν πρώτη φορά στους θαλάμους των στρατιωτών τους. "Αρχίζουν να γνωρίζουν τις «διμοιρίες» τους.

Πρέπει να χεϊ ζήσει κανείς στρατιωτική ζωή, για να καταλάβει τί σημαίνει για έναν υπολοχαγό ή άνθυπολοχαγό ή φράση «ή διμοιρία μου». Οι έξήντα ή έβδομήντα άνδρες της διμοιρίας είναι δικό του. Τους έχει σαν παιδιά του. "Οφείλει να τους προσέχει,

να τους οδηγεί, γιατί είν' υπεύθυνος γι' αυτούς. Ο Γιώργος άφιέρωσε όλες του τις προσπάθειες στη μόρφωση και στη διαπαιδαγώγηση των στρατιωτών του. Σε δυο μήνες τον είχαν άγαπήσει μ' όλη τους την καρδιά.

Για να μάστε δίκαιοι, πρέπει να προσθέσουμε πώς στο αποτέλεσμα αυτό είχε συντελέσει κι' ο Πεπίνος. Αυτός διηγόταν στους συναδέλφους του τα κατορθώματα του άρχηγού τους, όταν ήταν έθελοντής στη Γαλάζια Μεσαρχία του Σεδάν, και τους τον παράσταινε για πρότυπο άρχηγού.

Ο Πεπίνος είχε δεχτή πολύ πρόθυμα την πρόσκληση που του χε κάμει ο Καρδινιάκ. Τήν πρώτη φορά πήγε στο δωμάτιο του άξιωματικού του έθιμοτυπικά: πατούσε με προσοχή πάνω στο χαλί και καθόταν στην άκρη της καρέκλας του. Μα τη δεύτερη φορά, μπήκε μ' ένα ύφος μυστηριώδικο, ξανάκλεισε την πόρτα κι' έλεγε σιγανά:

— "Ανθυπολοχαγέ μου, σάς είπα τις προάλλες πώς θα σάς έφερνα το μικρό μου... "Αν έπιτρέπετε...

— "Ακούς εκεί αν το έπιτρέπω! "Επρεπε να τ' έχεις φέρι κιάλας. Θέλω να το ιδώ έπί τέλους αυτό το περίφημο «μικρό σου».

— "Εκει είναι, πίσω απ' την πόρτα, έλεγε ο Πεπίνος. Πάω να το φωνάξω... Είναι ντροπαλό άκόμα, μα σάς βεβαιώνω πώς είν' άδύνατο να το κάμετε να κοκκινίση.

— Καλέ τί μου ψέλνεις εκεί;

Κι' ο Γιώργος άρχισε να βάζη στο νού του ένα σωρό παράξενες υποθέσεις, όταν ο Πεπίνος άνοιξε την πόρτα και φώναξε:

— Μπάμπα, έλα μέσα!

Και στην πόρτα φάνηκ' ένα μικρό άραπάκι, ως έννιά χρόνων, κατάμαυρο, με πλατειά άνοιχτά αυτιά και δυο μεγάλα ξαφνισμένα μάτια.

— Αυτό είναι το μικρό σου; φώναξε ο Γιώργος σαστισμένος.

Μα ο Μπάμπας στο μεταξύ είχε σταθή προσοχή και χαιρετούσε στρατιωτικά με μια χαριτωμένη άδεξιότητα. "Υστερα πήγε και κόλλησε πίσω απ' τον Πεπίνο, σαν πίσω από το φυσικό του προστάτη.

"Ηταν νόστιμος μέσα στη στολή του, που την είχαν έφαρμόσει στο σωματάκι του. "Ενα μόνο του έλειπαν, τα παπούτσια!

Γιατί ο Μπάμπας περπατούσε ξυπόλιτος κι' αυτό το χαρακτηριστικό τον έκανε άκόμα πιδ άστείο.

— Δέ μου λές, Παρασόλη, γιατί δεν του παίρνεις κι' ένα ζευγάρι παπουτσάκια;

— Το μόνο που δεν είναι βολετό, άνθυπολοχαγέ μου. Πολέμησα, μα του κάκου. "Ντρέπομαι και τον κόσμο, με περνούν για έξηνταεθλόνη όταν το βλέ-

πουν να γυρίζει ξυπόλιτο χειμώνα-καλοκαίρι. "Αλλά τί να κάμω, δεν μπορεί να τα συνειθίσει. Τα πόδια του είναι πλατειά και τα δάχτυλά του άνοιχτά, σά να μουντζώνη το χώμα. "Όταν του φόρεσα παπούτσια, έκλαιγε όλη μέρα. Το λυπήθηκε ή καρδιά μου και τ' άφησα λύτερο. Πάλι καλά που συνήθισε και τα ρούχα. Για φανταστήτε το να γύριζε γυμνό στους δρόμους του Χερβούργου;

— Από πού είναι;

— "Α, είν' ιστορία δλάκερη! Σας είπα πώς πάν δυο χρόνια που ήμουν στη Σενεγάλη. Είχαμε προχωρήσει ως το Μπαμπαρά, όπου έχουν βασιλιά τον "Αμαδού, έναν σκληρόν άράπη, που βχσανίζει το λαό του. "Όταν γυρίσαμε με μονόξυλα απ' τη Σενεγάλη, είδαμε στην έχθη ένα χωριουδάκι που του χαν βάλει φωτιά. Βγήκαμ' έξω. Πτώματα άνδρων και γυναικών παντού. Μιά συμμορία μαύρων περατών του Σουδάν είχαν κάνει άρπαγή δούλων. Σκότωσαν εκείνους που αντίσταθηκαν κι' εκείνους που δεν άξιζαν για πουλήμα, και πήραν τους άλλους μαζί τους. "Ο άμοιρος αυτός μικρούλης ήταν κρυμμένος μέσα σ' ένα άσκι γεμάτο φοινικόλαδο. Ξέρω και γώ πώς τάχε καταφέρει; Τον βρήκαμε και τον έβγαλα έξω έγώ, σά λαωμένο ποντικάκι!

(Ακολουθεί)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΕΛΑΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΥΚΟΣ

Πεύκα κι' έλατα ζούσαν άγαπημένα στο δάσος. "Ο ήλιος κι' ή βροχή, τα μόνα πράγματα που τους χρειαζόνταν, ήταν τόσο άφθονα!..

Μα να δυο γείτονες, ένας έλατος κ' ένας πεύκος, τάραζαν κάθε μέρα με τις φιλονεικίες τους την ήσυχία του δάσους. Ήσυνερίζοντανε ποιος θα περάση τον άλλον στο ύψος. Και μάλιστα την άνοιξη που οι χυμοί βράζονε μέσα τους, ο πεύκος έμούγκριζε σά θηρίο, όταν φυσούσ' άέρας, και ο έλατος σφύριζε σά φεϊδι.

Και τεντωνόταν δλόισα προς τα επάνω ο έλατος και στριφογύριζε έδω κι' εκεί ο πεύκος, για να τον φτάση. Και γινόνταν ο έλατος ίσιος και ο πεύκος στραβάς.

Στο τέλος ο έλατος βρέθηκε πολύ ψηλά και ο πεύκος τον κοίταζε από χαμηλά με φθόνο.

"Όταν ο ήλιος το πρωί έέχυνε τις χρυσές ακτίνες του άπάνω στο δάσος, πρώτος ο έλατος δεχότανε τις θωπείες του κι' έσκέπαζε τον πεύκο με τη σκιά του. Και όταν ο άιτός κουρασμένος γύριζε άπάνω από το δάσος, τον έλατο διάλεγε για θρόνο του να καθήση. Κ' έσεις περήφανος τη κορφή του ο έλατος στην αύρα του βουνού.

Και ήρθαν μια μέρα ξυλοκόποι στο δάσος με τα βαρεία τσεκούρια τους και στάθηκαν κοντά στον έλατο και τον πεύκο. "Εκοίταξαν τον πεύκο και είπαν «στραβόξυλο».

"Εκοίταξαν τον έλατο και είπαν «ώρατο κατάρτι».

Και γκάπ, γκούπ, άσπλαχνα έκοψαν τον έλατο.

"Όταν ξαπλώθηκε φαρδύς πλατύς στο χώμα σαν σκοτωμένο παλληκάρι, άνοιξε το διάστημα και άνέπνευσε ο πεύκος. Και λέγει στον έλατο με χαιρεκακία: «Βλέπεις ότι τα στραβάξυλα ζούν περισσότερο από τα ίσια;» — «Ναί, του έπτε ξεψυχώντας ο έλατος, άλλ' έγώ και πεθαμένος, θα είμαι ζώντανός. Θα σχίζω περήφανος και δλόισος τα πέλαγα, ενώ συ θα τελειώσης άδοξα τη

ζωή σου σε καμιά γωνιά χωρικού».

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΕΓΓΑΡΟΒΡΑΔΙΑ

Στης λίμνης τάργυρο νερό,
"Ενα ποτάμι απ' τη Σελήνη
Χρυσάφι όλη τη νύχτα χύνει,
Στης λίμνης τάργυρο νερό
"Ενα ποτάμι απ' τη Σελήνη

Κι' έστειλε στο σγουρό κλαδί
Τόσο σμαράγδι το φεγγάρι,
Που μεθυσμένο τραγουδεί
Τ' άηδόνι πάνω στο κλωνάρι,
Πόχει σμαράγδι άπ' το φεγγάρι.

Κι' ως ένα δάκρυ λαγαρό,
"Ενα του όπάλι στην ψυχή μου,
Το πιδ λαμπρό πιδ άστραφτερό,
Σαν ένα δάκρυ λαγαρό,
Κύλησ' άγάλι στη ψυχή μου.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'. (Συνέχεια)

«—Ναί, της άποκριθήκε ο μπαμπάς' αλλά θάφρισης έμένα να κάνω όπως έέρω, γιατί αν τα βάλης τώρα και τα δυο περισσότερια μαζί, θα τσακωθούν.»

"Η Μαρίτσα δεν μίλησε πιδ και περίμενε να ιδή πώς θάκανε ο μπαμπάς της. Αυτός τότε πήρε το κλουβί και το κρέμασε απέξω, πλάι στο άλλο. Τα δυο περισσότερια πρώτα κοιτάχτηκαν. "Επειτα άρχισαν να φτερουγίζουν και να κάνουν τόνα στάλλο, φιλικά νεύματα με το κεφάλι.

«—Είμαι βέβαιη πώς θέλουν νάναι μαζί, έπτε ή Μαρίτσα. Κοίταξέ τα πώς κάνουν, μπαμπά! — "Οχι, έπτε ο μπαμπάς θα τ' άχωμε άκόμα δυο-τρεις μέρες χωριστά. — Μα... ποιός χτυπά έτσι;» ρώτησε σε λίγο ή Μαρίτσα.

"Ηταν ο μάργμπ' "Αντώνης, ο μαραγκός, άνεβαμμένος σε μια σκάλα, και κάρφωνε κάτι στον τοίχο. "Ενα ώραίο ξύλινο σπιτάκι πάλι. Μα για ποιόν ήταν αυτό;

"Η Μαρίτσα δεν μπορούσε να καταλάβη. Για τον Ζωηρό; "Ηταν πολύ ψηλά. "Όσο κι' αν πηδούσε, δε θα τ' όφτανε. "Επειτα, για το Ζωηρό, θάρκούσε μια πόρτα μεγάλη' ενφ' το σπιτάκι εκείνο είχε πολλές μικρές: μια άπάνω, τρεις στη μέση και πέντε κάτω! Μα ούτε

οι κότιες δεν θα μπορούσαν να πετάξουν τόσο ψηλά. Καλέ, το σπιτάκι αυτό μ' ήν ήταν για τα περισσότερια;

"Επιτέλους ο μάργμπ' "Αντώνης της τόμολόγησε:

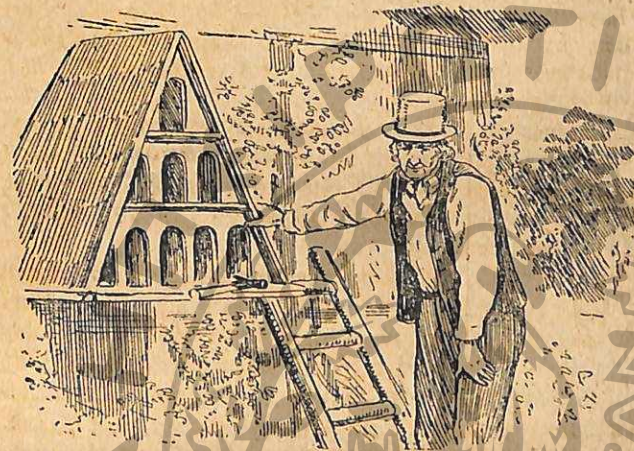
«—Ναί, είναι περισσότεριώνας!»

«—"Α, τί ώραία που θάναι κει-πάνω τα περισσότεριάνια μου! φώναξε με χαρά ή Μαρίτσα. Φτάνει να μη μαλόνουν. Μα πώς, άλήθεια, θα τους βάξωμε φαί; — Θα τους ρίχνετε κριθάρι κάτω, στο δρομαλάκι, άποκριθήκε ο μαραγκός, κι' αυτά θα κατεβαίνουν να τρώνε, και να πίνουν και νερό. — "Α, τί καλά!»

"Υστερ' από δυο-τρεις μέρες, ο μπαμπάς πήρε τη σκάλα κι' άνέβασε τα δυο περισσότερια στον περισσότεριώνα. Τα έβαλε σε μια φωλιά στρωμένη με άχυρο και ύστερα σκέπασε τις πόρτες μ' ένα δίχτυ. Γιατί άλλωστια τα περισσότερια θάφευγαν κι' ίσως δεν θα τα ξανάβλεπαν πιδ. Μα ύστερα από μια εβδομάδα, άφροσ' συνήθισαν τον περισσότεριώνα τους, το δίχτυ θάβγαινε. Κι' εκείνα θα κατεβαίνουν μόνο για να τρώνε και να πίνουν και πάλι θ' άνέβαιναν στο σπιτάκι τους.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΜΙΝΟΥ

5.

ΔΕΗΣΗ

Στά κύματα έστησε χορό
ή μπόρα ή αναγελάστρα
και τὰ κυλάει στά Τάρταρα
κ'ι τὰ σηκώνει ως τάρταρα.
Μά πέρα, βλέποντας θολά
τὸν οὐρανὸ πού ἀστράφτει,
σταυροκοποῦνται ἀμίλητα
τὰ γονικά τοῦ ναυτή.

6.

ΣΕ ΤΑΦΟ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΦΗΒΟΥ

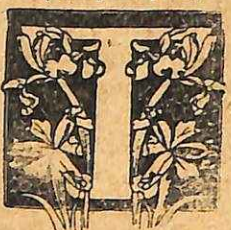
Γιὰ νέα ζωή, ὠραῖε νεκρέ,
μὲ θλιβερά παιχνίδια
τοῦ κάκου δὲ σ' ἐστόλισαν
τῆς μάννας σου τὰ χέρια.
Κι' ἀν' αὐτὰ πάντα πέθανες,
μὲ τοῦτα τὰ στολίδια,
ἡ ἀρχαία τέχνη ξαναῆ
περήφανη κι' ἀκέρια.

ΧΑΡΙΛΑΟΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΛΗΨΕΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

*Αγαπητοί μου,

Ι ρόλο, τι φοβερό ρόλο παίζουνε στη ζωή μας αυτές οι πρόληψεις και οι δεισιδαιμονίες! Κι' ο πιδ θετικός, ο πιδ φωτισμένος, ο πιδ άφοβος άνθρωπος τις φοβάται καμμιά φορά χωρίς να θέλη. Είναι φέμματα, λέει' μ' αν ειν' αλήθεια;... Κι' ενω θέλει να κάμνη κάτι τι, διστάζει. Έτσι και μια φίλη μας, που φαίνεται κοπέλλα σωστή και μυαλωμένη. Θέλησε να φυτέψη μια καρυδιά. Την έμπόδισαν όμως λέγοντάς της πως άμα ή καρυδιά θά μεγάλωνε και θά την έφτανε στο μπόδι, αυτή που τή φυτέψε με τὰ χέρια της, θά πέθαινε! Γιατί υπάρχει μια τέτοια πρόληψη. 'Ο λαός πιστεύει πως όσοι φυτέψανε καρυδιές, πέθαναν άμα τὸ δέντρο έγινε ψηλό σαν κι' αυτούς. Ξένα, σὲ δυό ή σὲ τρία χρόνια. 'Όστε καρυδιές δὲν πρέπει να φυτεύουν παρὰ μόνο γέροι ή γριές, άπάνω από ένατο χρόνων. Και πάλι όταν δὲν έχουν κι' αυτοί τήν επιθυμία να ζήσουν μερικά χρόνια ακόμα, όταν χορτάσανε πιά τή ζωή και δὲν ποθοῦν άλλο άπ' τὸ θάνατο!

Λοιπόν, ή φίλη μας βρέθηκ' εὐθὺς σὲ άμηχανία μεγάλη: Να φυτέψη τήν καρυδιά ή, για καλό και για κακό, να παρατήρη τήν ιδέα; 'Απ' ὅσους ρωτοῦσε, άλλοι τῆς έλεγαν: «μὴ, για τὸ Θεό!», άλλοι τήν κορόιδευαν: «δὲ ντρέπεσαι, γραμματισμένη εσύ, να πιστεύης τέτοια κοροφέξαλα;» κι' άλλοι κουνούσαν τὸ κεφάλι με άμφιβολία:

«χι! ξέρει κανείς τί γίνεται;» Κι' ἴσα-ἴσα ή άμφιβολία αὐτὴ ἀναστάτωνε τή φίλη μας. 'Η λογική της, ή γνώση της, τῆς έλεγε πως ήταν φέμματα, πως καμμιά σχέση δὲ μπορεί να υπάρχη μεταξύ καρυδιάς, ἀναστήματός της και ζωῆς της. Πῶς, γιατί, άπό τί, θά πέθαινε αὐτή, άμα τήν έφτανε στο ὕψος μια καρυδιά; 'Αδύνατο! Για να γίνεται τέτοιο πράγμα, θάπρεπε να υπάρχη κάποια φυσική αἰτία, γνωστή στην 'Επιστήμη. Μά τέτοια δὲν ξέρουν οί άνθρωποι καμμιά, οὔτε οί σοφοί, οὔτε οί άσοφοί. Πάλι' αν υπάρχη ὁμως χωρίς να τήν ξέρουν; 'Αν είναι κι' αὐτὸ έν' άπό τὰ τόσα μυστήρια τοῦ κόσμου; Για να τὸ παρατηρήση ὁ λαός και να τὸ λέη, θά πῇ πως γίνεται, ή τουλάχιστο πως έγεινε πολλές φορές. 'Αδιάφορο αν δὲν ξέρει κανείς τή φυσική αἰτία. Πθάνει πὸ εἶναι μιά υπερφυσική!

Κι' ή φίλη μας, μὴ ξέροντας τί να κάμνη, ρώτησε τή Διάπλασι. 'Η Διάπλασι τότε τῆς ἀποκρίθηκε ὁρθά-κοφτά: «Αὐτὰ δλα εἶναι φέμματα! Φύ-τεψε άφοβα τήν καρυδιά σου.» 'Ε, ὅστερ' άπό τέτοια άπάντηση, εἶμαι βέβαιος πως ή φίλη μας, άδίσταχτα πιά, και γελώντας μάλιστα με τήν άνοησία τοῦ κόσμου και με τὸν πρῶτο δισταγμό της, φυτέψε τήν καρυδιά πὸ πο-θοῦσε. Μ' άκόμα πιδ βέβαιος εἶμαι πως... δὲ θά πεθάνη τήν ήμέρα πὸυ ή κορφή τῆς νιᾶς καρυδιάς θά έρθει ἴσα-ἴσα με τὸ κεφάλι της. Και ξέρετε γιατί; Γιατί ή φίλη μας δὲ θάχη πιά αὐτὴ τήν ιδέα, αὐτὴ τήν ὑποψία τελοςπάντων. Τῆς τήν έδωκε ή Διάπλασι με τήν άπάντησή της. Και τὰ παιδιὰ έχουν πεποίθησι στη Διάπλασί τους. 'Όταν τοὺς μιλά έτσι ὁρθά-κοφτά, τήν πιστεύουν. Αὐτὴ έφα, τελείωσε!

Τι θά γινόταν ὁμως, αν ή φίλη μας φυτέψει τήν καρυδιά της χωρίς ὅλη αὐτὴ τήν πεποίθησι; αν δηλαδή τῆς έμμενε άκόμα και κάποια άμφιβολία μὴν εἶναι αλήθεια αὐτὸ πὸ λέει ὁ λαός; 'Α, τότε δὲν ξέρω τίποτα! Γιατί σὲ τέτοιες περιστάσεις, ή ιδέα εἶναι μεγάλο πράγμα. Μπορεῖ να πάθη κανείς με τήν ιδέα. Αὐτὸ δα τὸ ξέρουν ὅλοι. Οὔτε εἶναι κανένα υπερφυσικό ή καλή ή κακή επίδραση τῆς ιδέας. 'Επιηρεάζει τήν ψυχὴ κι' ή ψυχὴ επηρεάζει τὸ σῶμα. Μπορεῖ να πάθη κανείς μίαν άρρώστεια, άμα βάλη στο νοῦ του πως τήν έχει. 'Η να γιαιτρευθῇ άπό ἄλλη με τήν πεποίθησή του σ' ένα γιατρό ή σ' ένα γιατρικό. Κι' ὁ μεγάλος φόβος, κι' ή μεγάλη επιθυμία, —δυό ιδέες αὐτές, —πολλές φορές εἶχαν ἀποτελέσματα ὀλικά, πραγματικά κι' ὀλέθρια.

Στις επιδημίες, πλῆθος άνθρωποι πεθαίνουν άπ' τὸ φόβο, πὸυ έξασθενεῖ τὸν

ὁργανισμό και τὸν κάνει πιδ εὐπρόσβλητο άπό τὸ μικρόβιο ή τὸ μόλυσμα. Και τὸ Μεσαίωνα, ὡς και πληγές κατάφερναν νάνοιγουν στο σῶμα τοὺς μερικοί έκστατικοί θρησκόληπτοι, με τή μεγάλη επιθυμία πὸυ εἶχαν νάποκτῆσουν τίς ένέντε πληγές τοῦ Χριστοῦ! (*)

'Ετσι και για να φυτέψη κανείς μιά καρυδιά και να μὴν κινδυνέψη να πεθάνη όταν τὸ δέντρο θά φθάση τὸ μπόδι του, πρέπει ή να μὴν ξέρη καθόλου πως υπάρχει μιά τέτοια πρόληψη ή, αν τὸ ξέρη, νάχη άκλόνητη τήν πεποίθησι πως εἶναι φέμμα. 'Αλλοῦτίκα, μπορεῖ να τήν πάθη με τήν ιδέα. Φανταστῆτε άξαφνα κάποιον πὸυ να φυτέψε μιά καρυδιά με τήν άμφιβολία πως μπορεῖ να προετοιμάσει έτσι και τὸν τάφο του. 'Ο άνθρωπος αὐτός μαθαίνει μιά μέρα πως πέθανε ένας γείτονάς του, φυτευτῆς ἐπίσης καρυδιάς πὸυ τὸν έφτασε στο μπόδι. Θά πῇ τότε «εἶναι σύμπτωση;» 'Οχι βέβαια! 'Η άμφιβολία του θά γίνη άμέσως πεποίθησι. Θά πιστέψη τήν πρόληψη ὀλόψυχα. Και θάναί βέβαιος, βεβαιότατος, πως τήν ήμέρα πὸυ θά τὸν φτάση κι' ή δική του καρυδιά, θά πεθάνη κι' αὐτός. Και καλὰ αν ειν' άκόμα εκεί και μπορεῖ να τήν ξεφυτέψη, να τήν καταστρέψη. 'Αμ' αν λείπη; αν ή καρυδιά του μεγαλώνη και ψηλώνη αλλοῦ, μακριά; 'Ο πιδ τρελὸς φόβος θά τὸν κυριέψη. Θά μετρά, θά λογαριάζη, θά περιμένη με άγωνία. Και καθόλου άπίθανο, άρρωσταίνοντας κατά σύμπτωση μιά μέρα, να πῇ: «Πάει, ή καρυδιά θά μ' έφτασε, θά πεθάνω!» 'Ε, άρκεί αὐτὸ για να κανῇ επικίνδυνη τήν πιδ άσήμαντη άρρώστεια. Και να πεθάνη ὁ άνθρωπος με τήν ιδέα πως ήρθε τὸ πλῆρωμα τοῦ χρόνου. 'Αδιάφορο αν ή καρυδιά του, —ας ὑποθέσουμε, —εἶχε ξεραθεῖ πρὸ πολλοῦ. 'Όταν θά τὸ μάθουν, θάναί άργά για να τοῦ τὸ ποῦν...

Πόσα τέτοια δὲν έγειναν στον κόσμο άπ' αὐτὲς τίς πρόληψεις και τίς δεισιδαιμονίες τοῦ λαοῦ! 'Αλλά ὁ μόνος τρόπος για να ξεφεύγη κανείς τῆς φοβερῆς τους επίδρασις και να γλυτώνη σὲ μιά περιστάση, άπ' αὐτὲς πὸυ ή ζωή παρυσιάζει συχνά, εἶναι να μὴν πιστεύη άπ' αὐτὰ τὸ ἐλάχιστο. Και νάναί τόσο ή πεποίθησή του, πὸυ καμμιά σύμπτωσι να μὴ τήν κλονίζη.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

(*) Στίγματα τὰ εἶχαν. Κι' ήταν πέντε, άπό δυό στίς παλάμες και στοὺς ταρσούς κι' ένα στην πλευρά, — οί τύποι τῶν ἡλίων δηλαδή και τῆς λόνχης. Παρουσιάζονταν στο σῶμα αὐτῶν τῶν θρησκόληπτων, γυναικῶν προπάντων, πρῶτα σαν ἀπλά κοκκινάδια, πὸυ ύστερα άνοίγαν κι' αἰμάωναν ἀληθινά. Κι' αὐτὸ μόνο με τήν ιδέα. Παρακαλοῦσαν με λαγυρό-πόθο και πίστη τὸ Χριστό, να τοὺς χάρισῃ αὐτὰ τὰ στίγματα! Διαρκῶς εἶχαν τὸ νοῦ τοῦ εἶναι και ὁ τοῦ θαύματος! —Φ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΖ COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

'Ηταν γειτονιές στην πόλη όπου ποτέ του δὲν εἶχε πάει ὁ Γεροθωμάς, γιατί' ήταν πολὺ μακριὰ και τὰ γεροντικά του πόδια δὲ βαστούσαν για μεγάλες εκδρομές. 'Αλλά τί με τοῦτο; 'Αν μπορούσε να μαζέψη εκεί λεπτά για τὸ φόρεμα τῆς Μαρίας του μιά ὥρ' άρχύτερα, μετὰ χαρὰς θάκανε κι' αὐτὸ τὸν κόπο. 'Αποφάσισε λοιπὸν να δοκιμάση. Τί εἶχαν;

Και πήγε... Τὸ βράδυ, όταν γύρισε, ήταν κατάκοπος. Κι' ἐνῶ πάντα καθάταν και κάτω έλεγε, εκείνη τή βραδιά ξαπλώθηκε άμέσως. 'Η Μάρια πὸυ τὸν εἶδε έτσι, άνησύχησε:

— Εἰστε πολὺ κουρασμένος άπόψε, πατέρα; τὸν ρώτησε.

Γιατί ή μικρὴ δὲν ἤξερε πως ὁ γέρος εἶχε κάνει τόσο δρόμο γι' άγάπη της. Οὔτε πως όταν αὐτὴ κοιμόταν, εκείνος άγρυπνοῦσε κάνοντας μύλους, για νάχη, άρκετοὺς να πουλῇ. Πάει ὁ καιρὸς πὸυ τοῦ έφθαναν ὅσα κέρδιζε κι' ήταν εὐτυχισμένος όταν εἶχε να φάη για δυό μέρες!

— Να, παιδί μου, ἀποκρίθηκε στην κόρη του δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιατί κουράστηκα και νύσταξα τόσο άπόψε...

Δὲν τῆς έλεγε, βλέπετε, τίποτα. Κρυφὰ μεγάλωνε τὸ κομπόδεμά του. Και τώρα έσπαζε τὸ κεφάλι του για να βρῇ με τί άφορμή, με τί ευκαιρία, ή να ποῦμε καλύτερα, με τί πρόφαση θάγόραζε ένα καινούργιο φόρεμα για τή Μάρια. 'Ετσι, σὰ καλὰ-καθούμενα, δὲν πήγαινε. 'Αλλά δὲν βασιάνστηκε πολὺ. Για καλή του τύχη, ένα μαγιάτικο πρῶι, πήγε ή Πετρούλα και τοῦ εἶπε πως πάντρευε τήν ἀνεψιά της και τὸν προσκαλοῦσε στο γάμο με τή Μάρια. Τί καλύτερη ευκαιρία ή πρόφασις; 'Ενας γάμος! Παραγγελιά να τὸν εἶχε!

Γεμάτος χαρά, ὁ Γεροθωμάς ευχαρίστησε τήν Πετρούλα για τήν πρόσκληση κι' έτρεξε στῆς κυρίας Φανῆς.

— Αὐτὸ κι' αὐτὸ μοῦ συμβαίνει, κυρία μου, τῆς εἶπε. Δόξα σοι ὁ Θεός, ἔχω λίγα λεπτά στη μπάντα. Μ' αὐτὰ θέλω νάγοράσω ένα καλὸ φόρεμα τῆς Μαρίας μου... για τὸ γάμο. Δὲν πρέπει;

'Η κυρία Φανὴ ἀναγνώρισε τήν ἀνάγκη και συγχινήθηκε πολὺ. Δογάριασε τὰ λεπτά τοῦ Γεροθωμά και βρήκε πως ὅχι μόνο ένα φουστάνι μπο-

ρούσε νάγοράση μ' αὐτά, ἀλλὰ δλα-κερη φορεσιά. Εἶπε πως αὐτὴ θά τὰ ἐφρόντιζε δλα. Και τὴν ἄλλη μέρα, πὸυ ξαναπήγε ὁ Γεροθωμάς με τή Μάρια, τοῦ παρουσίασε ένα μεγάλο κουτί και τὸν παρακάλεσε να τὸ ἀνοίξη μονάχος του.

'Ο Γεροθωμάς κατάλαβε. Κι' άρχισε νάνοιγῇ τὸ κουτί χαμογελώντας για τή χαρὰ πὸυ θά προένοῦσε στη Μάρια του τὸ περιεχόμενο.

'Η Μάρια, ἀνίδεη, έδλεπε με προσοχή και περιέργεια. Τί να εἶχε μέσα κείνο τὸ κουτί; Και διατί ή κυρία Φανὴ τῶδωσε τοῦ Γεροθωμά να τάνοιξη;.. Τότε τῆς πέρασε ή ιδέα πως κάτω θάταν γι' αὐτὴ. Φανταστῆτε ὁμως τή χαρὰ της όταν τὸ κουτί ἀνοίξε κι' εἶδε τὸ Γεροθωμά να βγάξη άπό μέσα ένα ὁμορφο περκάλι με σειρὲς άσπρες και τριανταφυλλίες, ένα κομψότατο άσπρο σκουφάκι με κορδέλλα τριανταφυλλιά, ένα ζευγάρι άσπρες κάλτσες κι' ένα

C. A. D. K.

«...Τί ὁμορφο φορεματάκι!» (Σελ. 189 στ. β')

ζευγάρι γοβάκια κατακαίνουργα!

'Η χαρὰ τῆς Μαρίας μεγάλωσε όταν έμαθε πως ὅχι μόνο δικὰ της ήταν δλα εκείνα τὰ ὠραία πράγματα, ἀλλὰ και πως θά τὰ φοροῦσε για πρώτη φορά σ' ένα γάμο. Γέλασε, έκλαψε, χοροπήδησε, φίλησε τὸ περκάλι και τίς κορδέλες κι' έπειτα δρμησε στην άγκαλιά τοῦ Γεροθωμά πὸυ εἶχε τραδηγτῇ στην άκρη και παρακολουθοῦσε τή σκηνή κι' αὐτὸς δακρυσμένος. Μά τήν αλήθεια, κανένας δὲν θά μπορούσε να πῇ, αν εκείνη τήν ὥρα ή Μάρια χαίροταν περισσότερο άπό τὸ γέρο της!

— 'Α, τί ὁμορφο φορεματάκι! ἄ, τί ὠραία φορεσιά! έλεγε και ξανάλεγε ή μικρή.

— Σαν άγγελάκι θά εἶσαι στο γάμο! τῆς ἀπαντοῦσε ὁ Γεροθωμάς.

Σὲ λίγο, αὐτὸς έφυγε για να πουλήση τοὺς μύλους του κι' ή κυρία Φανὴ έκοψε τὸ φόρεμα και τῶδωσε τῆς Μαρίας να τὸ ράψη. Περιττὸ τώρα να σὰς πῶ πως ποτέ ή μικρὴ δὲν έρραψε κάτω πιδ καλὰ και πιδ γρήγορα!

'Η κυρία Φανὴ τήν κοίταζε πὸυ ἐργαζόταν με τόση προθυμία, ἀλλὰ δὲν τῆς έλεγε τίποτα, δὲν τήν ἐπαινοῦσε καθόλου. Γιατί άπό μέσα της αἰθανόταν τώρα κάποια άνησυχία.

Γιὰ τί άραγε;

Γιατί έδλεπε πως ή Μάρια εἶχε ένα ἐλάττωμα: 'Αγαποῦσε να στολίζεται και συχνὰ έδλεπε στον καθρέφτη. Δηλαδή όπου κι' αν έδλεπε καθρέφτη, δὲν μπορούσε να μὴ σταθῇ λίγο να καμαρώση τὸ προσωπάκι της. Και τώρα έρραβε τόσο πρόθυμα για να στολιστῇ! 'Αφίνω δα τήν τρελὴ χαρὰ πὸυ τήν έπιασε όταν εἶδε κείνα τὰ λούσα και τὰ στολίδια...

Μά ήταν τάχα σπουδαίον αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα τῆς Μαρίας; 'Ε, ὅχι και τόσο. Και πρῶτα-πρῶτα τήν έκανε να προσέχη τὰ φορεματά της —τὰ φτωχὰ εκείνα άποφώρα,—να μὴν τὰ λερώνη, να μὴν τὰ σχίξη. 'Επειτα ήταν νοικοκυρὰ σ' δλα της, ταχτική, προσεκτική, ἐπιδέξια. Δὲν έμοιαζε με τὰ κορίτσια εκείνα πὸυ θέλουν να καλοντύονται, να στολίζονται και δὲν τὰ μέλει για τίποτ' άλλο: δὲν έμοιαζε με τὰ τεμπέλικα κι' άνοικοκρέυτα κορίτσια πὸυ και τὰ λούσα τοὺς άκόμα θέλουν να τὰ βρῖσκουν έτοιμα. 'Η Μάρια εἶχε μάθει άπό τήν κυρὰ-Παύλαινα να στρώνη τὰ κρεβάτια, να σαρώνη, να ξεσκινίξη, να καθαρίξη τὰ έπιπλα, να σφουγγαρίξη. Και τί ὠραία πὸυ τάκανε δλ' αὐτά! Κι' ὁ Γεροθωμάς έλεγε:

«—'Αμ' αὐτὸ τὸ κορίτσακι εἶναι γεννημένο για νοικοκυριό. 'Εγὼ τὸ κατάλαβα άπό τήν ήμέρα πὸυ έπλυνε τὰ τζάμια στ'άλλο μας σπίτι.» (Στ'άλλο σπίτι... Δὲν έλεγε καλύτερα στην ἄλλη πρῶπα; Κι' αλήθεια, ὁ Γεροθωμάς κοκκινίξε άπό ντροπή όταν συλλογιόταν σὲ τί τρύπα καθόταν πρῶτα και πως μπορούσε να κοιμάται κει-μέσα. 'Ενῶ τώρα εἶχε μιά καμαρούλα φωτεινὴ, εὐάερη, καθαρότατη, και τήν καλὴ συντροφιά τῆς Μαρίας. Γιὰ δλ' αὐτά, ή κυρία Φανὴ δὲν βρήκε και τόσο σπουδαίον ἐλάττωμα τῆς φιλαρέσκεια τῆς Μαρίας. (Ακολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

48.

'Όταν τύχη να θυμώσης
—Κι' ὁ θυμὸς κακῶν πηγῇ—
Σάπασε ὡς τήν ἄλλη αὐγῇ.
'Αν αὐτὸ τὸ κατορθώσης,
Μέσ' στη νύχτα θά πηνγῇ
'Η μεγάλη σου ή ὀργῇ.
Κι' εἶσαι δὲ θά μετανοήσης.

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΙΚΡΕΣ

[Αριθ. Έγκρ. 7]

... "Ημουν στο λόφο. 'Η θάλασσα πλατείει και λάμπουσ' αλωνόταν. "Ενα πανί—γλάρος λευκοφτερός—δλο έδω και κεί φερνόταν. Κι' η θάλασσα αλωνόταν...

Ντιγκ-ντιγκ, ντιγκ-ντιγκ έχτυπαγε τ' αϊ-Διά το μικρό καμπανάκι. Πέρα μακριά ο ήλιος έγερνε πίσ' απ' το λευκό πανάκι. Ντιγκ-ντιγκ το καμπανάκι.

Κάποιος πόνος τότες έσφιξε άπαλά δειλά την καρδιά μου Κι' απ' τα μάτια μου έκυλσαν κόμποι χοντροί τα δάκρυά μου, "Εσφίχτηκε η καρδιά μου.

Τής μικρούλας αδελφούλας μου τα γαλανά ματάκια είδα. Και είχανε,—πώς την αγάπαγα!—κάποια, κι' άς μ'ήν τη φίλησας, έλπίδα, τώρα που τα είδα...

Και των δακρύων μου το άρωμα σαν από βαθύχρωμο γιούλι, στον άέρα τάνασαινε ένα θλιβερό νυχτοπούλι, τάρωμα απ' το γιούλι.

Γιούλης "Ανθής

ΠΟΙΟΣ ΕΞΩΣΕ ΤΗ ΜΑΜΜΑ

[Αριθ. Έγκρ. 43]

"Η μαμμά είναι άρρωστη. Είναι πολύ άρρωστη. Τώρα τόσες μέρες στο κρεβάτι το πρόσωπό της γίνεται ποτέ άσπρο σαν το μαξιλάρι της και ποτέ κόκκινο σαν την πατανία. Μες στο σπίτι ήσυχα. "Όλοι μιλάνε σιγά και περπατούν στα νύχια. Κάθε μέρα—

κάπου-κίπου και δυο φορές την ημέρα—έρχεται ένας κύριος με γυαλιά, πολλές φορές και με ποντιλίκια στα χέρια, μπαίνει στο δωμάτιο της μαμμάς, της πιάνει το χέρι και σκύβει πάνω στ' άδυνατισμένο της πρόσωπο, που δέ χαμογελάει πιά. Μοναχα όταν η Νίτσα τη φυλάει στο έζωτό της χέρι, ανοίγει τα μάτια, μαεύει λίγο τα χείλια της και τίποτ' άλλο. "Ακόμη, η μαμμά δε μπορεί ούτε να μιλήσει. "Όταν θέλει να πη κάτι, βγάνει μια βραχυσιαμένη φωνή κάτω απ' το βάθος του λαιμού. "Αχ, μαμμά μου ψιθυρίζει τότε η Νίτσα, κρύβει το πρόσωπό της με τα χέρια της και βγαίνει, να μη ίδούνε τα δάκρυα που βρέχουνε την ποδιά της.

"Η Νίτσα είναι πολύ λυπημένη. Δεν έχει όρεξη πιά να φάη. Πώς να πη το πρωί το γάλα της; Σε ποιόνε να κάνη τα νάζια της; Σήμερα ο κύριος με τα γυαλιά ήθελε δυο φορές, ο μπαμπάς δε βγήκε καθόλου και η υπηρέτρια είπε της Νίτσας: "Η μαμμά είναι πολύ άρρωστη". "Αμα τάκουσε, η Νίτσα έτρεξε στη κάμαρά της, έκρυψε το κεφάλι της στο μαξιλάρι του κρεβατιού της κι άρχισε να κλαίη.

Είχε ακούσει πως όποιος είναι

πολύ άρρωστος, πεθαίνει. Θά πεθάνη λοιπόν η μαμμά; συλλογίζεται η Νίτσα. Τίποτα δε μπορεί να κάρη ο γιατρός; Τίποτα δε χρησιμεύει η αγάπη της; "Α, όχι. "Αν ο γιατρός δε μπορεί να γιάνη τη μαμμά της, η Νίτσα ξέρει ένα μέσο να τη γιαιτρέψη. Σηκώνεται, σκουπίζει τα δάκρυά της και τρέχει σ' ένα μικρό δωμάτιο. Μπαίνει και κλείνει πάλι την πόρτα. "Ενα καντήλι έλαμπε σε μια γωνιά και φώταζε δυο-τρεις μικρές εικόνες και μια μεγάλη, της Παναγίας, στη μέση. "Η Νίτσα στάθηκε μπροστά, κάρφωσε τα μάτια της στην Παναγία και την παρακάλεσε να κάνη καλά τη μαμμά της και θάνατ' πολύ καλό κορίτσι, φρόνιμο, και θάκούη, τι της λένε οι μεγάλοι...

"Ήτανε βέβαιη τώρα πως η μαμμά της θα γιαιτρευότανε, γιατί ήξερε πως η Παναγία άκούει τα παιδιά. "Η Νίτσα ήτανε καλό κορίτσι κι' η Παναγία την άκουσε. "Η μαμμά έγινε καλά.

Φαντασθήτε όμως πόσο ξαφνιάστηκε μια μέρα, όταν άκουσε τη μαμμά της να λέη σε μια κυρία: "Χρωστάω μεγάλη ευγνωμοσύνη στο γιατρό μας που μ' έσωσε. —Τι; έκαμε η Νίτσα. "Ο γιατρός σέσωσε;

—"Αλλά, ποιός μικρό μου; —"Η Παναγία, μαμμά μου!

"Η μαμμά έσκυψε κι' έδωσε ένα πολύ γλυκό φίλημα στα ροδοκόκκινα μάγουλα της Νίτσας.

Μικρή Βασίλισσα

Η ΘΥΕΛΛΑ

[Αριθ. Έγκρ. 47]

"Ήταν "Οκτώβρης. Δεν είχαμε ακόμη επιστρέψει απ' την έξοχή, όπου είχαμε νοικιασμένο ένα σπίτι με θαυμασία θέα. "Ήταν κτισμένο σε μέρος ψηλό, κοντά στην έκκλησία την Ευαγγελιστρί. "Από το μπαλκόνι μας βλέπαμε χαμηλά τις βίλλες με τους ώραιους των κήπους, κοντά στην άνοιξη θάλασσα. Πέρα μακριά ήταν η χώρα με το λιμάνι της και αντίκρυ μας της "Ανατολής τα βουνά.

Μια μέρα, ο σύρανος συνέφρασε και όσο προχωρούσε η ώρα, τόσο μαυρίζαν τα σύννεφα. Στάς 11 τη νύχτα, μās έφυνισαν φοβερές βροντές οι άστραπές μās τύφλωναν. Οι κεραυνοί έπεφταν ο ένας κατόπι του άλλου. Χαλασμός κόσμου! Την αυριάδα και την τρομάρα εκείνης της νύχτας θά την θυμούμαι Δεν κλείσαμε μάτι ως τις 4 το πρωί, που η θύελλα έπαυσε.

"Όταν σηκώθηκα στις 7 το πρωί, ένας ήλιος καθαρός έλαμπε. Πήγαμε στην έκκλησία νανάγοις ένα κερύ στην Παναγία. Βλέπαμε το κωδωνοστάσιο σπασμένο. Τρεις κεραυνοί έπεσαν πάνω του. Βρήκαμε τον παπά στην έκκλησία, τον καλημερήσαμε και φίλησαμε το χέρι του. "Ο λόγος άμέσως ήλθε για τη

θύελλα. —Ποτέ μ'ήν άπελπίστε, μα; είπα. Να κάνετε το σταυρό σας και να λέτε με πίστη "Την πούσαν έλπίδα μου εις Σε άνατί-θμη, Μήτηρ του Θεού, φύλαξόν με υπό την σκέπη Σου."

"Αρρισμένο Κύμα

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

[Αριθ. Έγκρ. 48]

"Όλοι από το σπίτι βγήκαν έξω και μόνη έγω μένω κλεισμένη στην κάμαρά μου. Σήμερα έκλαψα πολύ και τώρα με κατέχει μια γλυκειά μελαγχολία. Νεκρική ήσυχία, πνύ τόσο ταιριάζει στην κατάσταση που βρισκόμαι, βισαλεύει παντού. "Ο σύρανος, σαν να συμμερίζεται τη θλίψη μου, είναι κι' αυτός οκνηρώπός. "Ενα τέτοιο περιβάλλον μ'άρεσει υπερβολικά. Και σε τέτοια κατάσταση, τί έμορφο που είναι να θυμάται κανείς τα περασμένα! Γι' αυτό κι' έγω άφησα λειψό το νου μου, πού με ασύλληπτη ταχύτητα πετά ως τις άπώτατες άναμνήσεις.

Σάν κινηματογραφική ταινία, παρελάνει απ' έμπρός μου όλο που το παρελθόν... Και νά, σε λίγο ένα χαμόγελο διαγράφεται στα πικραμένα μου χείλη... Γιατί; μήπως φάνηκα εχθροιστημένη απ' την παρέλαση των άναμνήσεων; "Ω νά! "Όσο κι' αν σκέφτηκα, μόνο ευτυχισμένες στιγμές άπάντησα... Πήρα τότε το ημερολόγιό μου, για να βεβαιωθώ μ'ά τι άνάθεση με τις σκέψεις μου! Στις σελίδες που άνοιξα, είχα γραμμένα πράγματα θλιβερά, άπογορευτικά... Στάθηκα λίγο για να συνέλθω απ' την έκπληξη μου, κι' ένω απ' την καρδιά μου ξεφύγει ένας στεναγμός άνακούφισης, τα χείλη μου ψιθυρίζουν: "Κι' όμως, όσο πικρά κι' αν είνι τα περασμένα, η άνάμνησή τους είναι πάντα γλυκειά"...

Βιολέττα

ΠΟΙΟΣ ΚΑΝΕΙ ΤΑ ΚΑΡΤΑΙΑ

[Αριθ. Έγκρ. 46]

"Ο μικρός μου ξάδελφος, σκαλωμένος στα γόνατα της μαμμάς μου, —ήμαστε τότε στο Σιμπιν-έλ-κόμ, στην Αίγυπτο, —την άγκάλιασε με τα δυο του χεράκια και της είπε:

«—Θείτ, πές μου κάτι τι. —Σάν τί θές να σου πώ, Κλεανθή μου; κανένα παραμύθι; —"Όχι, θεία, πές μου τίποτα για τη Μυτιλήνη, που θά με πάρες μαζί σου όταν πές.

—Θά περάσουμε μια μεγάλη θάλασσα... —"Ως τότε ποταμό μεγάλη! —Πολύ πολύ πινεγάλη! —Και τί θά κάνουμε στη Μυτιλήνη; —Θά πάμε στ' άμπέλια να κόψουμε σταφύλια, θά πάμε στις κερασιές να κόψουμε κεράσια... —Τί είναι οι κερασιές θεία; —Κάτι έμορφα δένδρα που κάνουν κόκκινα φρούτα. Θά πάμε στις πορτοκαλιές... —"Α, έξω, που κάνουν πορτοκάλια, έχει κι' έδω. "Υστερα που θά πάμε; —Θά πάμε στις άμυγδαλιές και στις

καρυδιές να κόψουμε καρύδια... —Και τί είναι οι άμυγδαλιές και οι καρυδιές, θεία; —Μεγάλα δένδρα που κάνουν άμυγδαλά και καρύδια. —"Α, έμένα δε με γελάς, θεία! —Γιατί, παιδί μου; —Και νομίζεις πως πιστεύω έγώ, πως τα άμυγδαλά και τα καρύδια τά κάνει δέντρο; —"Αμ! πούδς τά κάνει; —"Ο μαργκός. —"Ο μαργκός! —Βέβαια, έυλένια δεν είναι; —!!!!

Γαλαξίας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο σχολείο.

"Ο Διδάσκαλος: —"Τό άλογον έξημερώθη από τον άνθρωπον... Τι θά πη, Γιαννάκη, εέξημερώθη; "Ο Γιαννάκης: —"Εμεινε άγρυπνο όλη τη νύκτα... ξενύχτισε που λέμε.

Δαμπερός "Ηλιος

"Η μαμμά: —Νίνα, φέρε μου ένα παξιμάδι να βουτήσω, μόνο ένα.

Νίνα: —"Αδύνατο, μαμμά! —Γιατί; —Γιατί δεν έχει ένα... έχει δύο!

Διακός

Ρωτούν τον Τοτό:

—Μ'ήν ξέρεις που κάθεται ο κύριος Κ;... —Μάλιστα. Στην όδον "Ακαδημίας, σ' ένα σπίτι ψηλό.

—Τί άριμμό έχει; —Δεν έξω τον άριθμό. "Απέσω όμως απ' την πόρτα, θά ίδητε να στέκεται έν' άμυξί. Τό είδα χτές που πέρασα.

"Ορφεύς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

"Αθήναι, 38 Εβρισιδόν

την 14 Μαΐου 1925

ΤΑ τυπωτικά του φύλλου μου αξίζονται πάλι κιτά πολλές χιλιάδες δραχμές το χρόνο. "Η διεύθυνση του Τυπογραφείου δαν μου ειπε ακόμη άκριβώς αλλά θά μ' πη και... θά σάς πώ κι' έγώ στο έρχόμενο. "Η αλήθεια είναι, ότι μ' αυτές τις άλλεπάλληλες, τις άκατάπαυτες αδείσεις, που κάθε τόσο μου άναποδογύλλουν τον προϋπολογισμό, δαν έξω κι' άγώ που πηγαίνω και τί πρέπει να κάμω. Πολύ σοφικά άρχισα να σκέπτομαι, πως το πράγμα δαν μπορεί να εξακολουθήσει έτσι. "Ισως αυτός θά είναι ο τελευταίος χρόνος της ζωής μου κι' ίσως, άμα τον συμπληρώσω με κάθς μου θυσία, θάναγασθώ να σάς άποχαριστήσω για πάντα!..

"Εκεί μās φέρνουν τα υπέροχα αυτά εργατικά ήμερομίσθια, η υπηρέτηση των πάντων, η φοβερή άκρίβεια της ζωής; να μην μπορούμε πιά νάχουμε στην "Ελλάδα κι' ένα περιοδικό για παιδιά, φηγνέ σχετικό και προσιτό στον καθένα, όπως πρώτα. Τι να γίνη! έπομνη! Μπορούμε νάλλάξουμε την κατάσταση; Αδύη είναι! Μόνο να ιδούμε τί θά γίνη...

Τι θά έλθω; "Οδηγός, "Ελευθέριε Ρουσάκης: "Όταν δαν κανείς ψευδώνυμο, δαν μπορεί να μ'ό γράφω συχνά γραμματα για την "Αλληλογραφία. "Αν μ'ό γράφω, μ'ά δυο φορές θά το άπαντήσω. "Αν εξακολουθήσει όμως έτσι, μπορεί να δαν μ'ό άπαντήσω, —δημοσία ένωω, —γιατί δαν έχω την άποκρίωση, δαν έχω πάντα τόπο να π'άπαι να προτιμώ άκείνους που κέρνουν ψευδώνυμο Ισα-Ισα για "Αλληλογραφούν. Ναι, μπορείς να έλθεις ένα τέτοιο Διαγωνισμό Παιδ. Έργων, και να μ'ό στείλεις τα καλύτερα να τα δημοσιεύσω, —δν

Και μένα, Γιάννη "Αγιδννη, δαν μ'άρεσαν καθόλου αυτοί οι ύδατικοί τύποι, μαθητάδες άντ' αβηγές, "Υγγέζοι άντ' "Αγγλοι τουλάχιστο "Υγγέζοι, όντες άντ' αβηγν κτλ. Όβς πρέπει να τους καταχειρίζεται κανείς χωρίς άπόστη ανάγκη (π: χ: στο διάλογο της διγγήματος ή σ' ε α σατυρικό έργο, όταν μιμνήται ένα ύδωμα.) "Αγωνισμός προς σύνθεσιν Πνευματικών "Ασκήσεων για τη Β' έξαμηνα, δαν θά προκηρύξω, γιατί οι "Αλλογές που έχω λάβει άκοούν πιά όλο το χρόνο και... περιστέουν.

Μαγνησιώτισσα, χάρω που είσαι τώρα καλός. Για να δημοσιεύης με Μ. "Αγγελία στο φύλλο του "Εβρισιδόν, πρέπει να τη λάβω— με άντίτιμο ένωσται, τακτικά, —στη Δευτέρα του βράδυ. "Αλλως είναι για το έδω-ένο φύλλο. Καμιά φορά όμως, όταν οι "Αγγέλιες είναι πολλές και δαν έχω τόπο, άκούω για το άλλο φύλλο και μετέωρο από κανείς που λαβαίνω δ. Δευτέρα. "Όσο για τις παραγγελίες, τώρα τις έκτελώ άμέσως. Έγώ στο τέλος ή στην άρχή του χρόνου, που μαζεύονται πάρα πολλές, αναγκάζομαι να τις αναβάλλω λίγο, γιατί το ήμερομίσθιο δαν έλκει να έκτελεσθούν όλες όσες έρπονται σε μια μέρα.

"Η "Ελένη Καρέλη κι' η Στέλλα Τσαγκαράκη, που μ'ό ζήτησαν κάποιο φύλλο, —και τους το έστειλα, —μ'ό γράφουν μαζί και τα δύο: "Εβρισιδόν έστι και την "Ακαδημία να σάς έκφράσωμε την άπειρη άγάπη που αιδανόμαστε για το έργο σας, που μ'άς κατέχει και μ'άς οδηγεί άσφαλώς στον έμορφο με τόσο άνηφορο έργο της άρετης; καθώς και τη λειψία έκτίμησης που έχωμε πρώτα σε σάς κι' ύστερα για όλους τους έλλους εθνικούς συνειργάτες σας, που τόσοι κόπους καταβάλλουν για τη διαπαιδαγώγηση και μόρφωση μας, έχοντας ως μόνη σχεδόν άμυνα, την μεγάλη μας εθνομυσση."

Χάρω, Ποδηλατιστρία, που άρρωσες να μαθαίνεις και... ποδηλατίζω, που φέτος παίρνεις το δίπλωμά σου και προτάουν που οκοποιείς να σπουδάσης «γιατρίνα». Ναι, όταν άρρωσταίνο τότε, σένα θά φωνάζω. Για το άλλο, η παράλειψη ήταν δική μου ή μάλλον του τυπογράφου. Γιατί ο καίμενος ο Δευνορείτης, έλθε από το "Αγιο Ψέμμα, είχε πεισθείσει μετάρφραση από το "Αγ. "Αλκίο. Και στο τύπωμα παραλείψης.

Τι θά έλθω; "Οδηγός, "Ελευθέριε Ρουσάκης: "Όταν δαν κανείς ψευδώνυμο, δαν μπορεί να μ'ό γράφω συχνά γραμματα για την "Αλληλογραφία. "Αν μ'ό γράφω, μ'ά δυο φορές θά το άπαντήσω. "Αν εξακολουθήσει όμως έτσι, μπορεί να δαν μ'ό άπαντήσω, —δημοσία ένωω, —γιατί δαν έχω την άποκρίωση, δαν έχω πάντα τόπο να π'άπαι να προτιμώ άκείνους που κέρνουν ψευδώνυμο Ισα-Ισα για "Αλληλογραφούν. Ναι, μπορείς να έλθεις ένα τέτοιο Διαγωνισμό Παιδ. Έργων, και να μ'ό στείλεις τα καλύτερα να τα δημοσιεύσω, —δν

ένωσται, μ'ό άρέσουν και μένα. Στο "Αμερικανικό Σχολείο που πηγαίνω, —μ'ό γράφει η "Ηρωική Φέσσα, —δπάρχει κι' ένα Ταμείο για τα φτωχά παιδιά. "Η διευθυντρια όμως δαν δέχεται γι' αυτό από τίς μαθήτριες "χεήματα έτοιμα, παρ'ά θέλει να τα κερδίζουν κι' αυτές με κάποια εργασία. "Ετσι μια μαθήτρια κάνει στο σχολείο το λούστρο και κερδίζει 20 δραχμές την ημέρα —για το Ταμείο των Φτωχών πάντα, —έλλη πουλεις λεμονάδες, άλλη καραμέλες, άλλη υπηρέτη τις δασκάλλους, άλλη κάνει μανικέρ, άλλη διδάσκει χορό και άλλη... πιάνει μύγες και παίρνει 20 δραχμές τη χιλιάδα. "Οι μύγες είναι λιγοστεύουν, —προσθέτει η "Ηρωική Φέσσα, —μα πλουταίνει το Ταμείο. Αδύθ δαν μπορούσε τάχα να γίνεσαι και στα έλληνικά Σχολεία για το Μνημείο του Πολέμου; Και συχαίρω, αλήθεια, την καλή μας Τριανταφυλλένια για το Λαγυατό."

Χρυσόφτερη "Ελπίδα, εύχαριστώ για όσα μ'ό γράφεις. "Εχεις ψευδώνυμο παλιού μου φίλου που έδρασε πολύ στον κύκλο μας, —του άληθινού του Θεόδωρου Σακελλαριδου, που κατά λάθος είπα την άλλη φορά πως το ψευδώνυμό του ήταν Φτερούγισμα "Ελπίδας, —και κοίταξε να τον μιμηθής. Τα ίδια και στον άδελφό σου που τον άσπάζομαι.

"Αλλη φορά, "Ωραία Καστέλλα, έπίστευαν πως σ' έδους τοδε πλάνητες ζούν λογικά όντα, άνθρωποι να ποίμ, κι' ότι υπάρχει κι' έκει ζωή σχεδόν σαν της Γης. "Αλλά το τελευταίο συμπέρασμα της "Επιστήμης, καθώς διάβασα πρόσπου σε μια πραγματεία μεγάλου άστρονόμου, είναι ότι πουθενά δαν υπάρχουν εθνικές συνθήκες για τέτοια ζωή. Το φεγγάρι π: χ: είναι έρημο. "Επίσης ο Κρόνος, ο Ζεύς κτλ. Μόνο για τον "Αρη υπάρχει ακόμη κάποια άμφιβολία, αλλά καμιά βεβαιότητα. Τελοσπέντων, κανείς δαν μπορεί να ξέρη θετικά αλλά πιθανότερο σήμερα φαίνεται ότι μόνο στη Γη μας άπάρχει "Ανθρωπότης, λογικά όντα που έχουν φθάσει ως την κατανόηση του Θεού.

"Οραίος "Επιστολάς μ'ό έστειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι έξης: "Θαλασογέννητη, Νιεράνα, Δευνορείτης, "Ονειρεμένη Πατρίδα, Πόνου Δακρυ, Κολάμβος, Μελαγχολικός Γενιτζής, "Αμαρυνία, Παπλουλού, "Αργίμι και Τάνια. —"Εξέλεσε τις παραγγελίες των και τοδε εύχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια.

"Ατρόμητη "Ελληνόπαϊ, Σακονοτέ Βιολίστα, Κάρμεν, Πειρασμέ, Καπετάν Φασαρία, Ρεμ-βασμέ Ψυχής, παλαίο ή νέοι μου φίλοι που μ'ό γράφετε πρώτη φορά, σάς δέχομαι με μεγάλη χαρά κι' έλπίζω να μ'ό γράφετε συχνά.

ένωσται, μ'ό άρέσουν και μένα. Στο "Αμερικανικό Σχολείο που πηγαίνω, —μ'ό γράφει η "Ηρωική Φέσσα, —δπάρχει κι' ένα Ταμείο για τα φτωχά παιδιά. "Η διευθυντρια όμως δαν δέχεται γι' αυτό από τίς μαθήτριες "χεήματα έτοιμα, παρ'ά θέλει να τα κερδίζουν κι' αυτές με κάποια εργασία. "Ετσι μια μαθήτρια κάνει στο σχολείο το λούστρο και κερδίζει 20 δραχμές την ημέρα —για το Ταμείο των Φτωχών πάντα, —έλλη πουλεις λεμονάδες, άλλη καραμέλες, άλλη υπηρέτη τις δασκάλλους, άλλη κάνει μανικέρ, άλλη διδάσκει χορό και άλλη... πιάνει μύγες και παίρνει 20 δραχμές τη χιλιάδα. "Οι μύγες είναι λιγοστεύουν, —προσθέτει η "Ηρωική Φέσσα, —μα πλουταίνει το Ταμείο. Αδύθ δαν μπορούσε τάχα να γίνεσαι και στα έλληνικά Σχολεία για το Μνημείο του Πολέμου; Και συχαίρω, αλήθεια, την καλή μας Τριανταφυλλένια για το Λαγυατό."

Χρυσόφτερη "Ελπίδα, εύχαριστώ για όσα μ'ό γράφεις. "Εχεις ψευδώνυμο παλιού μου φίλου που έδρασε πολύ στον κύκλο μας, —του άληθινού του Θεόδωρου Σακελλαριδου, που κατά λάθος είπα την άλλη φορά πως το ψευδώνυμό του ήταν Φτερούγισμα "Ελπίδας, —και κοίταξε να τον μιμηθής. Τα ίδια και στον άδελφό σου που τον άσπάζομαι.

"Αλλη φορά, "Ωραία Καστέλλα, έπίστευαν πως σ' έδους τοδε πλάνητες ζούν λογικά όντα, άνθρωποι να ποίμ, κι' ότι υπάρχει κι' έκει ζωή σχεδόν σαν της Γης. "Αλλά το τελευταίο συμπέρασμα της "Επιστήμης, καθώς διάβασα πρόσπου σε μια πραγματεία μεγάλου άστρονόμου, είναι ότι πουθενά δαν υπάρχουν εθνικές συνθήκες για τέτοια ζωή. Το φεγγάρι π: χ: είναι έρημο. "Επίσης ο Κρόνος, ο Ζεύς κτλ. Μόνο για τον "Αρη υπάρχει ακόμη κάποια άμφιβολία, αλλά καμιά βεβαιότητα. Τελοσπέντων, κανείς δαν μπορεί να ξέρη θετικά αλλά πιθανότερο σήμερα φαίνεται ότι μόνο στη Γη μας άπάρχει "Ανθρωπότης, λογικά όντα που έχουν φθάσει ως την κατανόηση του Θεού.

"Οραίος "Επιστολάς μ'ό έστειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι έξης: "Θαλασογέννητη, Νιεράνα, Δευνορείτης, "Ονειρεμένη Πατρίδα, Πόνου Δακρυ, Κολάμβος, Μελαγχολικός Γενιτζής, "Αμαρυνία, Παπλουλού, "Αργίμι και Τάνια. —"Εξέλεσε τις παραγγελίες των και τοδε εύχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια.

"Ατρόμητη "Ελληνόπαϊ, Σακονοτέ Βιολίστα, Κάρμεν, Πειρασμέ, Καπετάν Φασαρία, Ρεμ-βασμέ Ψυχής, παλαίο ή νέοι μου φίλοι που μ'ό γράφετε πρώτη φορά, σάς δέχομαι με μεγάλη χαρά κι' έλπίζω να μ'ό γράφετε συχνά.

ένωσται, μ'ό άρέσουν και μένα. Στο "Αμερικανικό Σχολείο που πηγαίνω, —μ'ό γράφει η "Ηρωική Φέσσα, —δπάρχει κι' ένα Ταμείο για τα φτωχά παιδιά. "Η διευθυντρια όμως δαν δέχεται γι' αυτό από τίς μαθήτριες "χεήματα έτοιμα, παρ'ά θέλει να τα κερδίζουν κι' αυτές με κάποια εργασία. "Ετσι μια μαθήτρια κάνει στο σχολείο το λούστρο και κερδίζει 20 δραχμές την ημέρα —για το Ταμείο των Φτωχών πάντα, —έλλη πουλεις λεμονάδες, άλλη καραμέλες, άλλη υπηρέτη τις δασκάλλους, άλλη κάνει μανικέρ, άλλη διδάσκει χορό και άλλη... πιάνει μύγες και παίρνει 20 δραχμές τη χιλιάδα. "Οι μύγες είναι λιγοστεύουν, —προσθέτει η "Ηρωική Φέσσα, —μα πλουταίνει το Ταμείο. Αδύθ δαν μπορούσε τάχα να γίνεσαι και στα έλληνικά Σχολεία για το Μνημείο του Πολέμου; Και συχαίρω, αλήθεια, την καλή μας Τριανταφυλλένια για το Λαγυατό."

Χρυσόφτερη "Ελπίδα, εύχαριστώ για όσα μ'ό γράφεις. "Εχεις ψευδώνυμο παλιού μου φίλου που έδρασε πολύ στον κύκλο μας, —του άληθινού του Θεόδωρου Σακελλαριδου, που κατά λάθος είπα την άλλη φορά πως το ψευδώνυμό του ήταν Φτερούγισμα "Ελπίδας, —και κοίταξε να τον μιμηθής. Τα ίδια και στον άδελφό σου που τον άσπάζομαι.

"Ατρόμητη "Ελληνόπαϊ, Σακονοτέ Βιολίστα, Κάρμεν, Πειρασμέ, Καπετάν Φασαρία, Ρεμ-βασμέ Ψυχής, παλαίο ή νέοι μου φίλοι που μ'ό γράφετε πρώτη φορά, σάς δέχομαι με μεγάλη χαρά κι' έλπίζω να μ'ό γράφετε συχνά.

ένωσται, μ'ό άρέσουν και μένα. Στο "Αμερικανικό Σχολείο που πηγαίνω, —μ'ό γράφει η "Ηρωική Φέσσα, —δπάρχει κι' ένα Ταμείο για τα φτωχά παιδιά. "Η διευθυντρια όμως δαν δέχεται γι' αυτό από τίς μαθήτριες "χεήματα έτοιμα, παρ'ά θέλει να τα κερδίζουν κι' αυτές με κάποια εργασία. "Ετσι μια μαθήτρια κάνει στο σχολείο το λούστρο και κερδίζει 20 δραχμές την ημέρα —για το Ταμείο των Φτωχών πάντα, —έλλη πουλεις λεμονάδες, άλλη καραμέλες, άλλη υπηρέτη τις δασκάλλους, άλλη κάνει μανικέρ, άλλη διδάσκει χορό και άλλη... πιάνει μύγες και παίρνει 20 δραχμές τη χιλιάδα. "Οι μύγες είναι λιγοστεύουν, —προσθέτει η "Ηρωική Φέσσα, —μα πλουταίνει το Ταμείο. Αδύθ δαν μπορούσε τάχα να γίνεσαι και στα έλληνικά Σχολεία για το Μνημείο του Πολέμου; Και συχαίρω, αλήθεια, την καλή μας Τριανταφυλλένια για το Λαγυατό."

ένωσται, μ'ό άρέσουν και μένα. Στο "Αμερικανικό Σχολείο που πηγαίνω, —μ'ό γράφει η "Ηρωική Φέσσα, —δπάρχει κι' ένα Ταμείο για τα φτωχά παιδιά. "Η διευθυντρια όμως δαν δέχεται γι' αυτό από τίς μαθήτριες "χεήματα έτοιμα, παρ'ά θέλει να τα κερδίζουν κι' αυτές με κάποια εργασία. "Ετσι μια μαθήτρια κάνει στο σχολείο το λούστρο και κερδίζει 20 δραχμές την ημέρα —για το Ταμείο των Φτωχών πάντα, —έλλη πουλεις λεμονάδες, άλλη καραμέλες, άλλη υπηρέτη τις δασκάλλους, άλλη κάνει μανικέρ, άλλη διδάσκει χορό και άλλη... πιάνει μύγες και παίρνει 20 δραχμές τη χιλιάδα. "Οι μύγες είναι λιγοστεύουν, —προσθέτει η "Ηρωική Φέσσα, —μα πλουταίνει το Ταμείο. Αδύθ δαν μπορούσε τάχα να γίνεσαι και στα έλληνικά Σχολεία για το Μνημείο του Πολέμου; Και συχαίρω, αλήθεια, την καλή μας Τριανταφυλλένια για το Λαγυατό."

ένωσται, μ'ό άρέσουν και μένα. Στο "Αμερικανικό Σχολείο που πηγαίνω, —μ'ό γράφει η "Ηρωική Φέσσα, —δπάρχει κι' ένα Ταμείο για τα φτωχά παιδιά. "Η διευθυντρια όμως δαν δέχεται γι' αυτό από τίς μαθήτριες "χεήματα έτοιμα, παρ'ά θέλει να τα κερδίζουν κι' αυτές με κάποια εργασία. "Ετσι μια μαθήτρια κάνει στο σχολείο το λούστρο και κερδίζει 20 δραχμές την ημέρα —για το Ταμείο των Φτωχών πάντα, —έλλη πουλεις λεμονάδες, άλλη καραμέλες, άλλη υπηρέτη τις δασκάλλους, άλλη κάνει μανικέρ, άλλη διδάσκει χορό και άλλη... πιάνει μύγες και παίρνει 20 δραχμές τη χιλιάδα. "Οι μύγες είναι λιγοστεύουν, —προσθέτει η "Ηρωική Φέσσα, —μα πλουταίνει το Ταμείο. Αδύθ δαν μπορούσε τάχα να γίνεσαι και στα έλληνικά Σχολεία για το Μνημείο του Πολέμου; Και συχαίρω, αλήθεια, την καλή μας Τριανταφυλλένια για το Λαγυατό."

ένωσται, μ'ό άρέσουν και μένα. Στο "Αμερικανικό Σχολείο που πηγαίνω, —μ'ό γράφει η "Ηρωική Φέσσα, —δπάρχει κι' ένα Ταμείο για τα φτωχά παιδιά. "Η διευθυντρια όμως δαν δέχεται γι' αυτό από τίς μαθήτριες "χεήματα έτοιμα, παρ'ά θέλει να τα κερδίζουν κι' αυτές με κάποια εργασία. "Ετσι μια μαθήτρια κάνει στο σχολείο το λούστρο και κερδίζει 20 δραχμές την ημέρα —για το Ταμείο των Φτωχών πάντα, —έλλη πουλεις λεμονάδες, άλλη καραμέλες, άλλη υπηρέτη τις δασκάλλους, άλλη κάνει μανικέρ, άλλη διδάσκει χορό και άλλη... πιάνει μύγες και παίρνει 20 δραχμές τη χιλιάδα. "Οι μύγες είναι λιγοστεύουν, —προσθέτει η "Ηρωική Φέσσα, —μα πλουταίνει το Ταμείο. Αδύθ δαν μπορούσε τάχα να γίνεσαι και στα έλληνικά Σχολεία για το Μνημείο του Πολέμου; Και συχαίρω, αλήθεια, την καλή μας Τριανταφυλλένια για το Λαγυατό."

ένωσται, μ'ό άρέσουν και μένα. Στο "Αμερικανικό Σχολείο που πηγαίνω, —μ'ό γράφει η "Ηρωική Φέσσα, —δπάρχει κι' ένα Ταμείο για τα φτωχά παιδιά. "Η διευθυντρια όμως δαν δέχεται γι' αυτό από τίς μαθήτριες "χεήματα έτοιμα, παρ'ά θέλει να τα κερδίζουν κι' αυτές με κάποια εργασία. "Ετσι μια μαθήτρια κάνει στο σχολείο το λούστρο και κερδίζει 20 δραχμές την ημέρα —για το Ταμείο των Φτωχών πάντα, —έλλη πουλεις λεμονάδες, άλλη καραμέλες, άλλη υπηρέτη τις δασκάλλους, άλλη κάνει μανικέρ, άλλη διδάσκει χορό και άλλη... πιάνει μύγες και παίρνει 20 δραχμές τη χιλιάδα. "Οι μύγες είναι λιγοστεύουν, —προσθέτει η "Ηρωική Φέσσα, —μα πλουταίνει το Ταμείο. Αδύθ δαν μπορούσε τάχα να γίνεσαι και στα έλληνικά Σχολεία για το Μνημείο του Πολέμου; Και συχαίρω, αλήθεια, την καλή μας Τριανταφυλλένια για το Λαγυατό."

ένωσται, μ'ό άρέσουν και μένα. Στο "Αμερικανικό Σχολείο που πηγαίνω,

372. 'Αριθμητικὸν Παίγνιον
Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θάλλαχθῇ, νὰ παρεν-
τεθοῦν ἀριθμητικὰ σημεῖα οὕτως,
ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν σημειω-
θησομένων πράξεων νὰ εἶναι μὴ-
δέν.
40, 10, 3, 50, 3, + - × ÷ = 0
Χελιδὼν τοῦ 'Εβρου

**373. Ποικίλη Συλλαβικὴ 'Α-
κροστιχὶς**
Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώ-
της τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ
οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν ὁμηρι-
κὸν βασιλόπαιδα:
1, Μέσον ἐπικρινῶνίας μακρό-
θεν. 2, Ἐργασίον ὑλοτόμου. 3,
Τὸ κοινὸν ὄνομα ἑλληνικοῦ ποτα-
μοῦ, περιφρῶν εἰς τὴν νέαν Ἰ-
σορίαν. 4, Ἀλεξανδρινὸς ποιη-
τῆς καὶ γραμματικὸς.
"Αννα Σ. Βαϊνόγλου

374. Μικτὸν
Τ'ν-ει-νβ-τ'αο-κ-α-δ-τ-οωο
Αἰγυπτία Φελλάχα
375. Γρίφος

ἦτοι	M	ε	ε	ε	δ'	X
μύτη		ε	ε	ε		

'Ελευθέρος Θράξ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
376. Metagramme
Quand il n'était qu'un insecte
Vile et abjecte
Le futur joli papillon,
En changeant une lettre,
Il devint, de tout être,
Partie du pied, près du talon.
Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος
377. Triple Anagramme
Pour bravez les traits de l'envie,
Ayez-en beaucoup dans la vie!
Mais... à peine ce vœu fait de
[cœur,
Il présente à moi railleur.
Quoi qu'il en soit, notre vaille
Le prise et, le voyant, picaille.
Et nous allons, par voie marine,
À un Etat de l'Indo-Chine!
Ξανθίππος

ΔΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλλ. 9.

129. Μαῖμου (Μάη, μού) — 130.
Πρα (ἡ Ρά.) — 131. Λάιος-λαός.
— 132. Κάσος-ἀσμός.
133. ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Α	ΤΕ
Κ	Υ
Ο	Λ
ΣΟΦΟΚΛΗΣ	Η
ΚΕ	Η
ΥΡ	Η
ΡΩ	Τ
Ο	Ο
Σ	Σ

134. ΒΟΥΛΑ-
ΠΕΣΤΗ (οὐ-
δός, ἄβος, δά-
σος, Ἰβριδος,
καλλιτεχνία. Α'. Βαβελίων: ΜΠΡΟΥΣΟΣ
(Πάλλη), Β'. ΛΟΥΚΗΣ ΛΑΡΑΣ (Ἐκδ. 1908,
Βυβλία), Γ'. ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ (Καλογεροπού-
λου), Δ'. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ (Λά-
σιου), Ε'. ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ. — Μαγνησιώτισσας,
Βασιλίσσα αὖτις Παπαροῦνης, Κυκλαμιά,
Σεμίρα, Τριανταφυλλένια, Μενεξεδέ-
νια, Χίμαιρα, Ξανθὴ Νεράδα, Γιούλη
'Ανθή, Φουτουριστή, Ἰγκυμπούργ, Φιό-
ρη Λεβάντη, Σίτυλο, Πάνος Χειμαροῦ-
τη, Πανταχού Παρών, περιμένουμε.
Δ)σις: (ΚΕ'—553).
Ο τῶν Διαγωνισμῶν: ΕΝΔΟΣΟΣ ΕΛΛΗΝ
(πρῶτην Μέγας Ναπολέων).
(ΚΕ'—553)

**Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαρὸς ἀνάντισις
τῆς συνδρομῆς του.**

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—610)
Διαπλάσπουλα, δεχθῆτε ἕνα φιλικὸ
χαίρετισμὸ ἀπὸ τὴν Ροδαλὴ Αὐγού-
λα. — Μικρὴ Ἐπαρχιώτισσα, Μήλον
τῆς Ἐριδος, τί γίνεσθε; Σας γνωρίζω.
Ροδαλὴ Αὐγούλα

(ΚΕ'—611)
Διαπλάσπουλα, ψηφίσατε τὸ ὑπέρο-
χον ψευδώνυμον ΡΟΔΑΛΗ ΑΥΓΟΥΛΑ,
κατερχόμενον σὸ φετινὸ Δημοψήφι-
σμα.

(ΚΕ'—612)
ΓΙΟΥΛΗ ΑΝΘΗ, περιμένω ἐξήγησιν τῆς
συμβουλῆς, ὅχι ὁμῶς σκοτεινὴ...
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

(ΚΕ'—613)
ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ
Ἰδρῆται ἐν Πειραιεὶ σκοπεῖον διάφο-
ρα Δ)σις: Θάων Ζωηγομαλίδην, Κα-
ραϊσκού 73—Β. Πρῶτος Διαγωνισμὸς
Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα ἐκλεκτά. Προ-
θεσμία μηνιαία. Συμμετοχὴ 1 δραχμῇ.
(ΚΕ'—614)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, γράψτε μου, ἐκτός ἀπὸ
τὸ τετραδιάκι σας, μιὰ κάρτα ἢ
γράμμα, μὲ λίγες γραμμὰς χαρηνέμε-
ναι καὶ ἡ ὑμῶν μου δὲ νὰ σὰς συντρο-
φεύῃ ὡς τὸ στερεὸν σβύσιμό μου.
ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ

(ΚΕ'—615)
Γιούλη Ἀνθῆ, Βὰν Μίττεν, μύρια
εὐχαριστῶ. Γράψτε μου Δ)ση.
ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ
(ΚΕ'—616)

Ραμί, δυστυχῶς δὲν μπορῶ τώρα πε-
ρίμενε ὁμῶς.
ΝΙΟΒΓΑΛΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ
(ΚΕ'—617)

Ἀλκή Φλόωρα, Γιούλη Ἀνθῆ, ἀλλή-
λογραφεύμε; ἂν θέλατε γράψτε μου
στὴ γνωστὴ Δ)σῇ μου νὰ στείλω πρῶτῃ.
ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ
(ΚΕ'—618)

Ο Πάνος Χειμαροῦτης γύρισε πίσω
στὴν ἀγαπημένη Ἀθήνα. "Οσοί
τυχόν τὸν θυμιάστε γράψτε του στὴν
παλαιὰ Δ)ση: π.ρ. Πάνον Οἰκονομίδην.
(ΚΕ'—619)

Ντρὶν! Ντρὶν! Παραμερῆστε, Δια-
πλάσπουλα, γιὰ νὰ π-ράξῃ ἡ
ΠΟΔΗΛΑΤΙΣΤΡΙΑ
(ΚΕ'—620)

Πανταχού Παρών, Γιούλη Ἀνθῆ,
Φιλόσοφε, ἀνταλλάσσουμε τετρα-
διάκια; Δ)σις: Γεώργιον Γρίβαν, Κέρ-
κυραν.
ΠΟΔΗΛΑΤΙΣΤΡΙΑ
(ΚΕ'—621)

Νέα διεύθυνσις τοῦ Πόου Λάου: Α.
Papazoglou, Boite Postale 182,
Pera, Constantinople.
(ΚΕ'—622)

ΞΥΛΟΓΟΣ 'ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ
ΠΡΩΤΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Προκηρύσσονται διαγωνισμὸν ἐν ὅλλο-
γῇ μικρῶν καρτῶν σοκολάτας ΝΕ-
ΣΤΑΕ. Συμμετοχὴ 50λεπτος. Προθεσμία
διμήνου. Θὰ βραβεῖται μὲν πρῶτος,
καλλιτεχνία. Α'. Βαβελίων: ΜΠΡΟΥΣΟΣ
(Πάλλη), Β'. ΛΟΥΚΗΣ ΛΑΡΑΣ (Ἐκδ. 1908,
Βυβλία), Γ'. ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ (Καλογεροπού-
λου), Δ'. ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ (Λά-
σιου), Ε'. ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ. — Μαγνησιώτισσας,
Βασιλίσσα αὖτις Παπαροῦνης, Κυκλαμιά,
Σεμίρα, Τριανταφυλλένια, Μενεξεδέ-
νια, Χίμαιρα, Ξανθὴ Νεράδα, Γιούλη
'Ανθῆ, Φουτουριστή, Ἰγκυμπούργ, Φιό-
ρη Λεβάντη, Σίτυλο, Πάνος Χειμαροῦ-
τη, Πανταχού Παρών, περιμένουμε.
Δ)σις: (ΚΕ'—553).
Ο τῶν Διαγωνισμῶν: ΕΝΔΟΣΟΣ ΕΛΛΗΝ
(πρῶτην Μέγας Ναπολέων).
(ΚΕ'—553)

(ΚΕ'—624)
Διαπλάσπουλα, Διαπλάσοπούλες, λά-
βετε μέρος στὸν Διαγωνισμὸν (ΚΕ'
—532) γιὰ τὸ ἀλλοῦς θὰ χάσετε. Ἐ-
μπρός!!! — Ὀρμητικὸς, Εὐρώτας, Κρι-
νόλεον Ἀγρόν.

(ΚΕ'—625)
ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΜΟΓΓΟΛΙΑΣ

Προκηρύσσεται Διαγωνισμὸν
ΑΓΡΑΦΩΝ ΚΑΡΤΩΝ.
ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΔΙΑΡΑΧΜΟΣ
ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΑ
ΔΙΟΡΙΑ ΔΙΜΗΝΟΣ
Δ)σις: Ἀνδία Ζαχαράκη
Ὁδὸς Ἐρμού 119, Ἀθήνας
(ΚΕ'—626)

Κεραυνίται, ὁ 1803 δὲν φοβάται τοὺς
κεραυνούς σας γιὰ εἶναι φημισμέ-
νος ἀπὸ πολὺ σκληρὰ πετρώματα. Τί
λέτε;
ΑΘΩΣ
(ΚΕ'—627)

Αποκαλύψαι: Ἀδῶς—Δραγούμης, Ἀ-
ραμῆς—Εὐμανοῦλη, Κόμης Γούτης
—Εὐμορφόπουλος. — Χλωμόλουλοδο
(ΚΕ'—628)

ΒΡΑΒΕΙΟ σ' ὅποιον μπορέσει νὰ μὲ
βοθῇ, Ζήγκφριντ!
Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἀπασχοληθῶ
μαζὶ σου, διότι δὲν κρατεῖς λόγο. Ἀντὶ
βραβεῖον, τί παραλήρηματα!... Δὲν ἀξί-
ζεις τὸ «Ζήγκφριντ» νὰ μείνῃς Ἀλεκ-
κῆς Φωτόπουλος ἕως οὗτο διαπλάσῃς.
ΜΟΙΡΑ
(ΚΕ'—629)

Βασίλισσα στὶς Παπαροῦνες, Ἰδανι-
σμέ, Τριανταφυλλένια, καταλαβαί-
νετε ἀπὸ ἀρλόμπες; Ἐγὼ τουλάχιστο
γὰρ! Ἐ... εἰμαστε παιδιὰ...
Πανταχού Παρών
(ΚΕ'—630)

ΑΡΙΣΤΑΡΙ, ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ. ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟ-
ΠΕΤΑΛΑ, ΟΡΜΗΤΙΚΕ ΕΥΡΩΤΑ, ΦΙΛΟΚΑΛΕ,
ΛΑΜΠΡΗ ΝΑΙΕ, ΡΟΔΟΠΟΥΛΑ, ΙΝΔΑΛΜΑ, ΣΙΠ-
ΛΟΣ, ΙΔΑΝΙΣΜΕ, ΛΟΓΓΕ ΧΕΙΜΑΡΑ ΚΑΙ ΒΛΙΜΜΕ-
ΝΗ ΖΩΗ. Ἐλαβα τὶς κάρτες καὶ τὰ διη-
γήματα καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.
ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ
ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ
(ΚΕ'—631)

Σύνθημα ὁλῶν ὁ (ΚΕ'—409) Διαγωνι-
σμός τοῦ ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ.

(ΚΕ'—632)
Ἀλλήλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μ.
μὲ ἅπαντα τὰ εὐγενικὰ Διαπλάσο-
πούλα. Δ)σις (ΚΕ' 541).
Κῦμα τοῦ Αἰγαίου
(ΚΕ'—633)

Ανακάλυψις «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΥ»:
ΑΝΘΙΣΜ. ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ—Εὐ.Μομφεράτου.
(ΚΕ'—634)

ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΑ, καὶ τὰ δυὸ ποὺ ζῆ-
τᾶτε εἶναι δοσμένα ἄλλοι. ΜΠΟΥ-
ΜΠΟΥΛΙΑ. ὅχι δὲν μπορῶ. ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ,
μὴ εἶναι ἐντελὸς ἀδύνατον. ΝΟΑΡ, ἔ-
λαβα 50 ψήφους· εὐχαριστῶ. ΗΛΙΟΠΕΡΙ-
ΧΥΤΕ, συμφωνῶ. — ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΠΕΥΣ
(ΚΕ'—635)

Σ' ὅσους μ' εὐχθῆσαν γιὰ τὶς Γιορ-
τές, τοὺς εὐχαριστῶ.
ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ
(ΚΕ'—636)

Γράψατε—Αγάθος, Ἰόν—Κακουλίδου,
Κωνσταντῖνος—Δημητριάδου: Μαθητρεῖ-
τες Σχολῆς Νούκα 11 χρόν. Μπερλέτες
μὲ κοντὲς κάρτες. Κατ' ἀπαίτησιν τῆς
Σκόρπια Ροδοπέταλα.
ΝΙΟΒΓΑΛΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ
(ΚΕ'—637)

Μάγισσα, Σοὺ στέλλω τὰπειρά μου
εὐχαριστῶ, γιὰ τὸ μορφο τετραδιάκι
σου· μιὰ φωτογραφία σου ζητᾶω. Ἄρα-
γε θὰ τὴ λάβω; Πάντα προσμένω.
ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ
(ΚΕ'—638)

Διεύθυνσις μου ἀλλάσσει: Χρυσούλαν
Ἀθανασιάδου (διὰ Α. Α.) Μπίτ-
αίου 42, Θεσσαλονίκη.
ΣΚΟΡΠΙΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ
(ΚΕ'—639)

Κόρινθα, Καλλιμαρία, Σαπφῶς, Σαπ-
φῶ, τιμὴ μου ἔνα σας τετραδιάκι.
Δ)σις: Σωτηρία Παπαμυχαῖ (διὰ Ν),
ὁδὸς Ἀναλήψεως 19, Θεσσαλονίκη.
ΝΙΡΒΑΝΑ
(ΚΕ'—640)

Νιβάνα, Ἀρατάνι, Κοναντίν, Χειμαρο-
ς, Λεωνὴ Ἀναμῆ, ἀνταλλάσσω
Μ. Μ.; Δ)σις: ἡ Ἐμμανουὴ Παπαδά-
κην (διὰ Ζ), Λαχανά 18, Θεσσαλονίκη.
ΖΙΟΥΝΤΕΣ

(ΚΕ'—641)
Γιούλη Ἀνθῆ, ἕνα τετραδιάκι σου θὰ
μὰς εὐχαριστοῦς. Δ)σις μας: Τρά-
πεζα Θεσσαλίας (διὰ Φ. Χ.) Λάρισα. Ἰδι-
κή σας;
Μάρβελ, Θέλιμα
(ΚΕ'—642)

Προκηρύσσεται Διαγωνισμὸν ἀγραφῶν
καρτῶν. Συμμετ. 50λεπ. Προθεσμ.
3μήνος. Βραβεῖα βιβλία. Βάσον Οἰκο-
μίδην, Πέτρα Μυτιλήνης.
(ΚΕ'—643)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ,
ΚΑΛ. ΚΑΡΤΩΝ ΜΕ ΜΙΑ ΣΚΕΨΗ
ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΕΚΑ. ΠΡΟΘ. ΔΙΜΗΝΟΣ.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΕΤΡΑΚΙΣ, ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ
(ΚΕ'—644)

Διαγωνισμός Μ. Μυστικῶν. Βραβεῖα
τρία. Προθεσμία διμήνου. Ἐμμ'·
Καλογεράκης, π. γ. Ἡράκλειον.
(ΚΕ'—645)

Ἰδρῆται Σύλλογος «ΚΟΜΗΤΗΣ». Πρόε-
δρος Ἡλίας. Ἐπὶ Διαγωνισμῶν Χρυ-
σῇ Καρδίᾳ, Κέρβερος.
(ΚΕ'—646)

ὼν, μὲ μεγάλῃν μου εὐχαρίστησιν δέ-
χομαι τὴν πρότασιν σου — KARMEN
(ΚΕ'—647)

Τὶ ἀπελπίσας, ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, νὰ μὴ βρε-
σκαίται κανεὶς, ἀφοῦ ὑπάρχει κατό-
κα, νερό, σκόλος κτλ.
TANIA
(ΚΕ'—648)

ΑΓΙΣΣΑ, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τι-
μή. Ἐστειλά.
TANIA
(ΚΕ'—649)

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ, Λές νὰ πιάνουν τὰ
μάτια μας; Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον
κρεμάστε ἀπάνω σκόρδο. TANIA
(ΚΕ'—650)

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ (ΚΕ'—578) ἀλλάσσει· γρά-
ψατε Ἀθανάσιον Θεόφιλον, Ἀλκι-
βιάδου 132, Πειραιά. Εὐγεν. καὶ Διαπλά-
σπουλα, ὑποστηρίξατε τὸν πρῶτον δια-
γωνισμὸν μου.
ΔΟΝ ΖΟΥΛΑΝ
(ΚΕ'—651)

ΝΟΙΚΟΚΟΙΡΟΥΛΑ, εὐγε σου! εὐγενικὰ ἡ
πρότασίς σου ποὺ ἂν ἐπιτύχῃ ἔξερ-
σον, τὰ Διαπλάσπουλα δὲν θὰ ἔχα-
νουν ποτέ!... NAT ΠΙΚΕΡΤΩΝ
(ΚΕ'—652)

ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ, Στὸν κορυφὸν τὴν
πόρτα ὅσο θέλεις βρόντια. Ἡ «Ση-
μεῖωσις» πρὸς ἀπάντησιν σου...
ΜΗΑΒΙΑ, ΦΑΥΣΤΑ

Σημεῖωσις Διαπλάσεως: Μήλβιλ δὲν
εἶναι Κλειὸ Παπαγεωργίου, οὐτε Φαῦ-
στα Μερόπη Τζιμού.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

[Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθ-
μοὺς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυ-
δρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ
δευτέρος τοῦ Ἐξωτερικοῦ].
Ἀδελφούλα μου, δρ. 15 (2 καὶ 4,50)
Ἀφροδίτη, δρ. 20, (2,50 καὶ 5,50).
Θέατρον, Τόμος Β', δρ. 25, (2,50
καὶ 5). Τόμος Γ', δρ. 15, (2,50
καὶ 5).
Ἰσαβέλλα, δρ. 15 (1,75 καὶ 4,—).
Καλὸς Δρόμος, δρ. 10 (1,75 καὶ 4).
Καλὸς Δρόμος, δρ. 6 (2 καὶ 4,50).
Κόκκινος Βράχος δρ. 15 (2,—
καὶ 4,50).
Κόσμος καὶ Κοσμάς, δραχμ. 20.
(2,30 καὶ 5).
Κωμῶδια τοῦ Ἀριστείου, δρ. 3,
(1,50 καὶ 3,50).
Μαργαρίτα Στέφα δρ. 15 (2,—
καὶ 4,50).
Μητρονιά, δρ. 5 (1,50 καὶ 3,50).
Πετρεῖδες στὸν Ἑλίο, δρ. 12,50
(2 καὶ 4,50).
Στάχνα καὶ Παπαροῦνης, δρ. 10
(2,— καὶ 4,50).
Στέλλα Βιολάντη, δραχ. 15. (1,80
καὶ 4,—).
Ἡ Τελεφεση Γυναικί, δρ. 20
(2,50 καὶ 5,50).
Φοιτηταί, δρ. 10 (1,80 καὶ 4).
La Mauvaise Voie (μετάφρα-
σις τοῦ «Κακοῦ Δρόμου» δρ. 12
(1,50 καὶ 3,50.)